உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநமஃ

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம்
இவற்றைப்பற்றி விசாரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897௵ மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில்
ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க. } 1898௵ மார்ச்சுமீ. { இலக்கம்-௰.

சூசிகை.

	பக்கம்.
திருமூலநாயனார் அருளிச்செய்த திருமந்திரம் ...	209
அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த சித்தியாருரை.	211
தாயுமானசுவாமிகளருளிச்செய்த பாடல் உரை ...	213
திருக்கோயில் வழிபாடு	215
ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்	218
சிந்தாந்தவசனபூஷணம் பதியிலக்கணம்	222
பிராணலயம்	226
முல்லைப்பாட்டு	227
கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்...	229
திருவானைக்காவுலா	230
பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்	232
குறிப்புகள்...	232

சந்தா விவரம்:—முன்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 4; பின்பணங் கொடுப்போர்க்கு
வருஷத்திற்கு ரூபா 6; தனிப்பிரதியின் விலை அணா 8.

☞ முக்கிய விளம்பரம்:—சந்தா தொகைகளை இதுவரையில் அனுப்பாத கையொப்பக்காரர்கள் தயவுசெய்து கூடிய சீக்கிரத்தில் பணத்தை அனுப்பிவிடுவார்களென்று நம்புகிறோம். அப்படி அனுப்பும்பொழுது தொண்டைமண்டலம் ஸ்கூலில் "சித்தாந்த தீபிகை" மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பு. ஷண்முகமுதலியாருக்கு மணி ஆர்டர் செய்யவேண்டும்.

Important! Important! Important!

THIRUVACHAKAM

— OF —

MANIKA VACHAKAR.

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE WITH NOTES, &c., &c., &c.

Dr. G. U. Pope Writes :—

"I should like to publish it in three parts—

(i) A life of Manika Vachakar, with very copious appendices illustrating the Saiva system, as he knew it.

(ii) A Translation, as literal as may be, but in verse, of the fifty-two poems contained in the Thiruvachakam, with rather copious illustrative notes.

(iii) The Tamil Text, with a lexicon and concordance, and notes. This is ready for the Press, but such works find no sale, and I must have about £300 to print the whole properly at the University Press. The value of such a book to young Englishmen learning Tamil, and to educated natives of the Tamil lands, would I think be exceedingly great. Few works are *so full of feeling, so instinct with devout emotion, and so finished in expression*, as many of these lyrics. *It is a phase of thought and feeling which is worthy to be studied even more than the remains of Sanskrit literature.*"

Subscribers and Donors will communicate with R. RAMASUBBA AIYAR, Esq., B.A., B.L., High Court Vakil, Mylapore, Madras.

மெய்கண்டசாத்திரம்

மூலமும் உரையும்.

இதில் திருக்கைலாய பாரம்பரைச் சிவஞானதான வள்ளலார்களாகிய சந்தான குரவர்கள் வேதாகமசாரமாகத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய **திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது, உண்மைவிளக்கம், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம்** ஆகிய பதினான்கு சித்தாந்த சாத்திரங்களும் அடங்கும்.

ஷை பரம்பரைத் துறைசையாதீனத்து மஹாசந்நிதானமாகிய ஸ்ரீலஸ்ரீ **அம்பலவாணதேசிக சுவாமிகள்** கட்டளையின்படி ஷை சாத்திரங்களைப் பற்பல ஆதீனத்துப் பிரதிகளைக்கொண்டு நன்காராய்ந்து, சிவானுபூதிமான்களெழுதிய சிறந்தஉரைகளுடன் **திராவிடமகாபாடியத்திற்கண்ட** பல **குறிப்புகளைச்** சேர்த்து, தேவாரத்தலமுறை போன்று (௮௮0 பக்கங்கள் கூடிய ௧௧0 பாரமான) ஒரே புத்தக ரூபமாய் வண்ணக்களஞ்சியம் - **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியார்** அவர்களால் அச்சிடப்பட்டு, அழகான காலிக்கோ கட்டடஞ்செய்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

வைதீக சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களிற் பழகும் ஆசையினையுடைய சிவநேசச் செல்வர்கள் ஒவ்வொருவரும் இச்சாத்திரத் திரட்டொன்றினை வாங்கி அன்புடன் பூசித்து ஆசையுடன் வாசித்து, சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவுண்மையினை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் கண்டு விவேகாதி சர்வசாதனசம்பந்நராகி விளங்குவாரெனத் திருவருளைச் சிந்திக்கின்றனன்.

சாத்திரத்தின் விலை.

	ரூ.	அ.	பை.
பட்டுக்கட்டடம்	௩	௮	0
காலிக்கோகட்டடம்	௩	0	0
வி. பி. தபாற்கூலி	0	௮	0

வேண்டியவர்கள் சென்னைப் பெத்துநாயக்கன்பேட்டை பயிராகிமடத்துவீதி - ௪௨ - வது கதவிலக்கமுள்ள வீட்டில் வசிக்கும் ஷை **காஞ்சி - நாகலிங்கமுதலியாரிடத்து** வாலியுபேயபில் தபால்மூலமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சென்னை :
ஹேவிளம்பிஹு
கன்னிரவி ௨௨

இங்ஙனம்,
அஷ்டாவதானம்
☞ **பூவை-கலியாணசுந்தரமுதலியார்.**

விளம்பரம்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த **திருப்புகழில்,** முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளாகிய **திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை** இவற்றின் பாடல்களும், பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய **காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம்** இவற்றின் பாடல்களும் சேர்ந்து அறுநூற்று மூன்று பாடல்கள் நல்ல கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. விலை புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபா **2.** தபால்செலவு அணா **2.** பத்து புத்தகங்கள் ஒரே காலத்தில் வாங்குபவருக்கு ஒருபுத்தகம் விலையில்லாமல் கொடுக்கப்படும். ஐந்து புத்தகங்களுக்கு மேற்பட்டு புத்தகங்கள் தேவையாயிருந்து எழுதினால் றெயில் மார்க்கமாக அனுப்பலாம். செலவு சகாயமாயிருக்கும். புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கையொப்பமிட்ட என்னிடத்தில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

2. **மதுரை, சீகாழி, திருவாரூர், நாகப்பட்டணம்** முதலிய அநேக திவ்யஸ்தலங்களின் பாடல்களும் பொதுப்பாடல்களுமாக இன்னம் 600-பாடல்கள் இரண்டாம்பாகமாக அச்சிடச் சித்தமாயிருக்கின்றன. இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் முதற்பாகம் விரைவில் விலையாகும்படி அன்பர்கள் முயற்சி செய்வார்களேயாகில் அது பெரும்புண்ணியமாயிருப்பதுமன்றி இரண்டாம் பாகத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும்.

ஏவிளம்பிஹு
சித்திரை மீ ௪௨.

வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளை,
டிஸ்ட்ரிக்டு முனிசீபு,
மதுரை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம் இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897௵ மகாராணியாரின் வைர ஜுபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க.	1898௵ மார்ச்சு௴.	இலக்கம்-கo.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுரவேநம:.

திருமூலநாயனர் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.

(152-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி).

சினஞ்செய்த நஞ்சுண்ட தேவர் பிரானைப்
புனஞ்செய்த நெஞ்சிடைப் போற்ற வல்லார்க்
கனஞ்செய்த வாணுதற் பாகனு மங்கே [குக்
யினஞ்செய்த மான்போ லிணங்கிநின் றானே. ()

(பொழிப்புரை.) கோரமாகிய விஷத்தை உண்ட தேவநாயகராகிய சிவபிரானை நெஞ்சப்புனத்தின்கண்ணே நினைந்து துதிக்கவல்ல மெய்யடியார்க்கு, பெருமை வாய்ந்த ஒள்ளிய நெற்றியினையுடைய உமையம்மை பாகராகிய அச்சிவபிரானுர், தன் இனத்தைக் கூடிய மான்போல, அனன்னியராய் இசைந்து நின்றுராவர்.

(குறிப்புரை.) தேவர்களும் அசுரர்களும் சமுத்திரமதனஞ் செய்தபோது திரிலோகங்களையும் அழிக்குமாறு ஊழித்தீ போற் கிளர்ந்த காளகூடவிஷத்தை உண்டு கண்டத்திலேதரிக்கும் வன்மை, படைத்தற் கர்த்தாவும் காத்தற் கர்த்தாவுமாகிய பிரமாவையும் விஷ்ணுவையும் மகாசங்கார காலத்திலே அழிக்கும் மகாசங்காரகர்த்தாவாகிய சிவபிரானுக்கே உளதாய் மற்றையர்க்கிலதாய், அதனுல் சிவபிரானே பசுபதியாகியமுழுமுதற் கடவுளாவார் என்பது போதாச் "சினஞ்செய்த நஞ்சுண்ட தேவர்பிரான்" என்று கூறப்பட்டது. சமுத்திரத்திலே ஊழித்தீ போன்ற கோரமாகிய விஷம் தோற்றியதென்றும், இது தூமத்தோடு சுவாலித்து உலகத்தை உடனே முடிக்கவல்லதாம் என்றும், அவ்விஷத்தின் மணமாத்திரையினுலே, மூவுலகமும் மயங்கிப் போயிற்றென்றும், அதுகண்ட பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களுள்ளே, பிரமதேவர் தாம்படைத்த உலகத்தைக் காத்தருளல் வேண்டுமென்று ஸ்ரீகைலாசபதியைத் துதித்தபோது, அம்மந்திரரூபியாகிய சிவபிரானுர் அந்நஞ்சை உண்டு கண்டத்திற் கொண்டு நீலகண்டரெனப் பெயர் படைத்தார் என்னுங் கருத்தினுல்,

ప్రాదుర్భూతంవిషంఘోరం సంవర్తాగ్నిసమప్రభం ।
జగదావృత్యసహసాస ధూమోగ్నిరివజ్వలన్ ।
త్రైలోక్యంమోహితంయస్య జగమాఘ్రాయతద్విషం ।
ప్రాగ్సల్లోకరక్షార్థే బ్రాహ్మణోవచనాచ్ఛివః ।
దధారభగవాన్కంఠే మంత్రమూర్తిర్మహేశ్వరః ।
తదాప్రభృతిదేవస్తు నీలకంఠఇతిశ్రుతిః ॥

என்று புராணேதிகாசங் கூறுதலானும், இவற்றின் பொருளை வாங்கி

மாலாயனும் மறைவல்ல நான் முகனும்
பாலாயதேவர் பகரில்லமு தூட்டல் பேணிக்
காலாயமுந் நீர்கடைந் தார்க்கரிதா யெழுந்த
வாலால முண்டங் கமரர்க்கருள் செய்ததாமே.

என்று ஸ்ரீஞானசம்பந்த சுருதி கூறுதலானும்,

மாலா யவனென்ன வருந்திருப் பாட்டின்மாலும்
தோலா மறைநான் முகனுந் தொடர்வாமமர
ரேலா வகைசுட்ட நஞ்சுண்டிறவாமைக் காத்த
மேலாங் கருணைத்திறம் வெங்குரு வேந்தர்வைத்தார்.

என்று அத்திராவிட சுருதியை விளக்கித் திருத்தொண்டர் புராணங் கூறுதலானும், அவ்வாய்மை உணரப்படும் பிரமாமுதல் தாவரம் இறுதியாகிய சமுசாரவர்த்திகளெல்லாம் தேவதேவராகிய சிவபிரானுடைய பசுக்களென்று சொல்லப்படுவர் இந்தப் பிரமாதி தேவர்கட்கெல்லாம் பதியாயிருத்தலினால், தேவநாயகராகிய சிவபிரான் பசுபதிஎனப் படுவா" என்பது கொண்டு சிவபுராணம்.

బ్రహ్మాద్యాఃస్థావరాంతాశ్చ దేవదేవస్యశూలినః ।
పశవఃపరికీర్త్యంతే సంసారవశవర్తినః ।
తేషాంపతిత్వాద్దేవేశః శివఃపశుపతిఃస్మృతః ।

என்று கூறுதலால், சிவபிரான் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுவாதி தேவர்களுக்குப் பதியாவார் என்பது கொண்டே "பசுபதி" என்பது தொனிக்க ஈண்டுத் "தேவர்பிரான்" எனப்பட்டார். உலகின்கணுள்ள பலரெல்லாம் தமது நெஞ்சப்புனமானது வறிய பாழாக, அதிலே காமக்காடு மூட, அதிலே தீய ஐம்புலவேடர்கள் வழிபறிகள்ளராய் ஒழுக, சிற்றின்பப் பேய்த்தேர் கிட்டுவது போனின்று எட்டாது ஓட, ஆங்கேமூட அறிவாகிய மான் சுற்றியலமர, ஆசை என்னும் வித்தைவிதைத்துழி, "நான்" என்னும் விஷவிருக்ஷம் மிகுதியும் முளைத்து ஓங்கி வளர்ந்து, பொய் என்னும் பெருங்கிளைகள் போக்கி, பாபம் என்னும் பலதழைகள் பரப்பி, கொடுமை அரும்பி, கடுமை மலர்ந்து, துன்பப் பல்காய் தூக்கி, பின்னர் மரணம்பழுத்து, நரகிடை வீழ்ந்து, தமக்கும் பிறர்க்கும் உதவாது க்ஷணப்போதிலே கழிந்துபோகும் இயற்கையிலே வல்லுநராகின்றாரன்றி நெஞ்சப்புனத்திலே (நெஞ்சகத்திலே) சிவபிரானைத்துதிக்க வல்லார் அருமையினும் அரியராதல் நோக்கிப் "போற்றவல்லார்" என்றும், அப்படிப் போற்றவல்லா ருளராயின், தன் இனத்தைப் பிரிந்த மான் திகைத்துப் பின்னர்த் தன் இனத்தைக் கண்டிணங்கி இசைந்து நின்றாற்போல, ஆன்மா பிரபஞ்சவியாபாரமுற்றுச் சிவபிரான் இறைவராதலை மறந்து, எண்பத்துநான்கு நூறாயிரயோனிபேதமாம் சமுத்திரத்திலேஅலமரலுறும்போது, அவ்வான்மாவுக்குப் புலப்படாது பெத்தகால முழுமையும் பாலில் நெய்போல மறைந்து நின்ற சூக்குமசித்தாகிய உமாபதியார், பின்னர் அவ்வான்மா பிரபஞ்சமெல்லாம் அநித்திய மென்றோர்ந்து தம்மைத் தலைவராகக்கொண்டு முத்தியடையும் பக்குவம் எய்தப்பெற்றுச் சிவாநுபவம் அநுபவிக்கப் பெறும் காலவெல்லையைத் தலைப்படுதலாகிய முத்திதசையிலே ஸ்தூலசித்தாகிய அவ்வான்மாவிலே வேறறக் கலந்து அத்துவித நெறியானே இணங்கி தயிரில்நெய்போல விளங்கிநின்றார் என்பது பெறப்படவே, "போற்றவல்லார்க்கு இனஞ்செய்த மான்போல் இணங்கிநின்றானே" என்று உரைக்கப்பட்டது, ஸ்தூல சித்தாகிய ஆன்மாவும் சூக்குமசித்தாகிய பரமான்மாவும் "சித்" என்னும் சாதி (இன) ஒருமையை யுடையனவாம் என்பதுகொண்டே சைவபாஷ்யகாரர் பிரமத்தினுடைய அம்சம் ஆன்மா என்பது பொருள்பட

బ్రహ్మణోంశోజీవః ।

என்று கூற, அருணந்திசிவாசாரியர் "சிவன் சீவனென்றிரண்டுஞ் சித்தொன்றும்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

போயரன் றன்னைப் புகழ்வார் பெறுவது
நாயக னன்முடி செய்தது வேநல்கு
மாயகஞ் சூழ்ந்து வரவல்ல ராகிலும்
வேயன தோளிக்கு வேந்தொன்றுந் தானே. ()

(பொ-ரை.) சிவபிரானைப் புகலடைந்து அவரைத் துதிப்பார் பெறுவதாக, அச்சிவபிரான் இறவாத பேரானந்தச்செல்வத்தினை அவர்க்குக் கொடுத்தருள்வார்; (இவ்வாறு தோத்திரத்தினலன்றி) பூப்பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய வல்லராயவிடத்தும் அவர்க்கு உமாதேவி நாயகராகிய சிவபிரான் எய்துவராமோ, எய்தார் என்றவாறும்.

(கு-ரை.) "பசுக்களுக்குப் பாசத்தை அரித்தலால் அரன் என்னும் திருப்பெயரையுடைய சிவபிரான் மன்னவராகவும், அம்மன்னவராம் சிவபிரான் திருவருளால் அச்சிவபிரானுடைய பேரானந்தப் பெருஞ் செல்வம் முழுதுந் தனதாகக் கொண்டநுபவிக்கும் சுவதந்திரமுடைமையும் "சித்" என்னும் சாதி ஒருமையும் பற்றி ஆன்மா மன்னவகு மாரனுகவும்" உருவகஞ் செய்யப்படுதல் உண்மையால், அப்பேரானந்தம் பேறிவெனப்படும் முற்றுணர்வு முதலிய எண்குணங்களும் படிகம்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாம் இயல்புடைய ஆன்மாவுக்குரிய குணமாம்படி அத்துவிதவியைபானே அவ்வான்மாவின்கண்ணே விளங்குதலாம் என்பதுசைவபாஷ்ய காரருக்குஞ் சிவாகமங்களுக்கும் சம்மதமாமாதலில்; அம்முற்றுணர்வாகிய பேரறிவை விளக்குதற்கே திராவிட மகாபாஷ்யகாரர் "எவற்றையும் ஒருங்கே ஓரியல்பானறியும் பேரறிவை முடி" என்று உரைத்தருளினார். ஈண்டு பேரறிவு எனப்படும் முற்றறிவு பெறப்படவே, மற்றைய ஏழு குணங்கள் உபலக்ஷணையினாலே தழுவப்படும், இதனால் தோத்திரஞ் செய்வார்க்குச் சிவபிரான் இறவாத பேரானந்தச் செல்வத்தைக் கொடுத்தருள்வார் என்பது போதரவே, அவர் (மாலை) தூங்கா நின்றமுடியைச் செய்து அதனை அவர்க்கு நல்குவார் என்பது பொருள்பட "நாயகனன்முடி செய்ததுவே நல்கும்" என்று உரைக்கப்பட்டதாமென்க. சிவபிரானைத் தோத்திரஞ் செய்யுந்தோறும் மனசு அழலிடைப்பட்ட மெழுகுபோல உருகுவதாக, அவ்வுருகிய அன்புநிலையே துவாரமாகப் பரமானந்தப்பெருஞ்செல்வமே திருமேனியாய்க் கொண்ட பரம்பொருள் பொறுப்பரிய பேரன்பை யருளி அதன்வழியே புகுந்திடுவ னெங்குமிலாப் போகத்தைப் புரிந்திடுதற்காமாதலில், இப்படிப்பட்ட முடிவாகிய உயர்ந்த நெறியை எண்ணில்லாத சிவாலயங்களும் சிவமூர்த்தங்களும் சிவதீர்த்தங்களும் ஒருங்கே அமைந்துள்ள பூமியைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்தலால் அவற்றையெல்லாம் தனித்தனி பிரதக்ஷிணஞ் செய்த புண்ணியமெய்துமாமெனஅங்ஙனஞ் செய்தார்க்குச் சோபான நெறியானே பயன்றருவ

தாகிய பூப்பிரதக்ஷிண சரியாபாத நெறி கொடுக்க வன்மையிலதாம் என்பதை உணர்த்தும்பொருட்டே "மாயகஞ் சூழ்ந்து வரவல்லராகிலும் வேயன தோளிக்கு வேந்தொன்றுந் தானே" என்று கூறப்பட்டது: "மஹாஜகம்" என்றது "மாஜகம்" என்றாகி, பின்னர் "அஜன்" என்பது "அயன்" என நின்றாற்போல, "மாயகம்" என்றாகிப் "பெரிய பூமி" எனப் பொருளுற்றது. விஷ்ணு, பிரமா, இந்திரன் முதலிய தேவரெல்லாம் வணங்குமாறு, தம்மைப் புகழும் மெய்யடியாருக்கு முடியாக்கிச் சூட்டிப் பெரும்போகந் துய்க்குமாறு புநராவர்த்தி கொடாத மகாசிவலோகத்தின்கண்ணே சிவபிரான் இருத்துவார் என்பது ஒண்டே, "புகழ்வார்பெறுவது நாயக னுன்முடி செய்ததுவே நல்கும்" என்றுரைக்கப்பட்டது என்று கூறுதலும் இழுக்காது ஸ்ரீஞானசம்பந்த திராவிடசுருதி "ஞானசம்பந்தன் சீர்செய்த பத்தும் மிவைசெப்ப வல்லார் சிவலோகத்திலெய்தி நல்ல விமையோர்களேத்த விருப்பார்களே" என்றும், சிவஞானசித்தியார் "ஒருகால் வணக்குரீரானையென்றும் வானவர் வணங்க வைப்பன்"என்றும் கூறியவாற்றால் இவ்வுண்மை புலப்படும்.

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநசம்பந்தகுரவேநமஃ.

அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

சித்தியார் உரை.

(195-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி).

பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகன் மதம்.

ஞானனே யங்களன்றி ஞாலுரு
வென்று சொல்ல
ஆனதிங் கறிவோவன்றே வன்றெனி
லவனி போலுந்
தானதிங் கறிவேயென்னிற் சமைந்திடு
நன்ப ருப்புப்
போனக மத்ற்குத்தானே கறியெனப்
புகன்ற தாமே.

(பொ-ரை.) அறிவும் அறியப்படும் பொருளுமன்றி அறியும் பொருளுண்டென்று கூறில் அதற்குண்டாயது அறிவோ? அறியாமையோ? அறியாமையெனில் மண்போல அசேதநமாம். அறியும் பொருள்தா னறிவென்று கூறில் பருப்புக் கூட்டிச்சமைத்த சோற்றுக்கு அப்பருப்புச் சோறுதானே கறியென்று கூறிய தன்மைத்தாகும். எ-று.

காட்சியுங் காட்சிப்பொருளு மொழியக் காண்பானில்லை யென்பதாம். (கசு)

உயிரினை யருவதென்னி லுருவுட
னுற்று நிலலா
உயிரினை யுருவதென்னி லுடலினி
லுடல டங்கா
துயிரினை யணுவதென்னி லுடல்பல
துவார மோடும்
உயிரினை நித்தமென்னி லுணர்வுத
யாந்த மின்றே.

(பொ-ரை.) ஆன்மாவை யருவமென்று சொல்லின் உருவமாகிய வுடலோடு பொருந்திநில்லாது; அதனை யுருவமென்னில் ஒருருவில் மற்றோருரு அடங்காது; அதனை அணுவென்னில் உடலில் நில்லாது பல துவாரத்தாற் போகவேண்டும்; அதனை நித்தமெனனில் அறிவானது தோற்றமுங் கேடுமில்லையாகவேண்டும். எ-று.

ஆன்மா அரு, உரு, அணு, நித்தம் என்பவற்றி லொன்றினும் அமையாமையால் இல்லையென மறுத்தது. (கஎ)

எங்குமாய் நின்ற தான்மா வென்றிடி
னெங்கு மின்றாந்
தங்கிடு நிறைவுதத்தஞ் சரீரங்க
டோறு மென்னின்
மங்கிடு முடலத்தோடே வடிவினி
லோரி டத்தே
அங்கது நின்றதென்னி லடிமுடி
யறிவின் றாமே.

(பொ-ரை.) ஓரான்மா எங்கு நிறைந்து நின்றதெனில் உடல்தோறும் பலபேதப் படுகையால் அது எங்கு முளதாகாது; ஆன்மாக்கள் தத்த முடல்கள் தோறு நிறைந்து நிற்குமென்று கூறில் உடல்கள் கெடும்போது தாமுங் கூடக்கெடவேண்டும்; அல்லது, ஆன்மா வுறுப்புக்களி லோரிடத்தே நின்றறியுமெனில் அவ்விடமன்றிப் பாதாதி கேசமளவாக அறிய மாட்டாது. எ-று.

ஆன்மா சம்பூரணனல்ல, சரீரவியாபியல்ல, ஏகதேசியல்ல ஆதலால் அஃதில்லையென்பதாம். (கஅ)

சாற்றிய காலமிங்குத் தங்கிய
வாறி தென்னை
தோற்றுவித் தளித்துப்போக்குந் தொழிலவை
கால மென்னிற்
போற்றிய பொருளிற்புக்குப் பிணங்கிடும்
பொருட்பி னின்றாம்
தேற்றிய வில்வழக்குத் திரவியத்
தியல்பி னாமே.

(பொ-ரை.) முற்கூறிய கால மிங்குநின்றபடி எப்படி? பதார்த்தங்களைத்தோற்றுவித்தும் நிறுத்தியும் போக்கியு நிற்பது கால மென்னில், அம்மூவகைப்பொருளுடன் காலங்கூடி

மயங்கும்; அப்பொருட்குக் கேடுவந்தாற் காலமுமில்லையாய் விடும்; பொருளியல்பு வேறுபாட்டைக் கால மென்றும் அது மூவகைப்படுமென்றுங் கூறுவது தெளிவையுடைய இல்வழக் கேயாம். எ-று.

பொருளியல்பாய வழக்கப்பெயரே கால மெனக்கற்பனை யாக வழங்குதலால் அஃதில்லையென மறுத்தது. (கக)

எனக்குநீ கிழக்கிருந்தா யாகின்மேற்
கென்று யென்பால்
எனக்குமேற் கிருந்தானென்பாற் கிழக்கென
வியம்புந் திக்குத்
தனக்குநாங் கொள்வதெப்பாற் சாற்றிடா
யில்வ ழக்குத்
தனக்குள தாகுமுண்மை தானில
தாகு மன்றே.

(பொ-ரை.) எனக்குக் கிழக்கில் நீயிருந்தால் நானிருக்கு மிடத்தை மேற்கென்பாய்; எனக்கு மேற்கிலிருக்குமொரு வன் நானிருக்குமிடத்தைக் கிழக்கென்பான்; ஆதலால் திக் குக்கு எப்பகுதியை நாங்கொள்வது சொல்லாய்; தனக் குள்ளதாவது இல்லதாய் முடிதலால் திக்குண்டென்பது இல் வழக்காம். எ-று.

முற்கூறிய காலம், நிகழ்வு இறப்பாயும், எதிர்வு நிகழ்வாயு மிறப்பாயு மாறிக்கற்பனையாதல் போலத் திக்கும், கற்பனை யாகிய இல்வழக்காமென்று அதனை மறுத்தது, (உ0)

உலகினைப் படைத்தானென்று யொருவனிங்
குள்ள தாயின்
உலகினைப் படைக்கவேண்டா வில்லையேற்
படைக்க வொண்ணு
துலகினுக் குபாதானந்தா னுள்ளதாய்க்
காரி யத்தா
முலகினைப் படைக்கிலங்கு முளதில
தா. துண்டே.

(பொ-ரை.) உலகத்தைப்படைத்தா னொருகர்த்தா வென் ருய்; இவ்வுலக முன்புள்ளதானுல் இதனை ஒருவன்படைக்க வேண்டுவதில்லை. இவ்வுலக முன்பில்லதானுல் படைக்க முடி யாது. உலகினுக்குக் காரணமுள்ளதாய்க் காரியங் கெடுமா தலால் காரியப்படு முலகினைப் படைத்தானென்று கூறில் உள்ளது மில்லதுமாக ஒருபொருளுண்டோ. எ-று.

உளதிலதாவதுண்டே என்பது சமணம்போல அத்திநாத்தி வாத முண்டாக வேண்டுமென்றும் ஆகும். (உக)

உள்ளது கடாதிபோல வுதிப்பித்தா
னென்று ரைக்கின்
மெள்ளவே யெங்குநின்று விதித்தன
னுலகின் மீது
வள்ளரு னின்றுனென்னில் வந்தா
முலக முன்னே
தள்ளிடா தெங்குநிற்கி லெங்குமுன்
றந்த தாமே.

(பொ-ரை.) குலாலன் மண்ணினின்று கடமுதலியவற் றைத் தோற்றுவிப்பதுபோல உள்ளதாகிய காரணத்தினின் றும் இவ்வுலகத்தை யொருவனுண்டாக்கினுனென்று சொ ல்லினுல், மெள்ள எவ்விடத்து நின்று கொண்டு உண்டாக்கி னுன்; பிரபஞ்சத்திலே நின்று கொண்டு உண்டாக்கினுனெ னில், பிரபஞ்ச முன்பாகவே யுள்ளதாகும். நீங்காம லெங் கும்நின்று உண்டாக்கினுனென்று கூறில் எங்குமென்பதொரு முதலாய்க் கர்ததாவைப்பின்பு தந்ததாம்.

பிரபஞ்சம் படைப்பவன் அதனை நீங்கி வேறே நிற்குமிட மில்லாமையால் கர்த்தாவில்லை யென்று னென்க. (உஉ)

இல்லது கருணையாலே யியற்றின
னிறைவ னென்னிற்
கொல்லரி யுழுவைநாகங் கூற்றமுங்
கொண்டு தோற்ற
வல்லவன் கருணையென்னே வலியினுல்
வேண்டிற் றெல்லாம்
பல்கவே படைத்தானுயிற் பித்தரைப்
பணிந்தி டாயே.

(பொ-ரை.) கர்த்தாவானவன் இல்லாத தொன்றைக் கரு ணையாலே படைத்தானென்று கூறின், கொல்லுந்தொழி லுள்ள சிங்கம், புலி, யானை, கூற்றம் முதலியவற்றையும் படைத்துக்கொண்டு தோற்றவல்லவனுக்கு என்ன கருணை யோ? தன்வல்லமையினுல் வேண்டியதெல்லாம் ஆன்மாக் கள் வர்த்திக்கும்படி படைத்தானுயில், அது பித்தர் செய்கை யோ டொப்பதாதலால் இனிப்பித்தரையே கர்த்தாவாக வண ங்குவாயாக. எ-று.

கருணையாற் படைத்தானென்பதும் பொருந்தாமையாற் கர்த்தாவில்லை யென்றுனென்பதாம். (உங)

மெறுவதிங் கென்படைத்துப் பெற்றது
விளையாட் டென்னிற்
சிறுமழ விறையதாகுஞ் செய்திடுங்
கன்மத் தென்னின்
உறுபெருங் கன்மஞ்செய்வோர் முன்புள
ராவ ருண்மை
அறிவுறின் ஞாலமெல்லா மநாதியென்
றறிந்தி டாயே.

(பொ-ரை.) இங்குச் சர்வான்மாக்களையும் படைத்துப் பெ றும்பயன் யாது? என்று கேட்டவிடத்து, படைத்தது விளை யாட்டென்று கூறில், கர்த்தா சிறுபிள்ளைத் தன்மையுடைய னுதல் வேண்டும். கன்மத்துக்கீடாகப் படைத்தானெனில்

கன்மஞ் செய்வோர் அநாதியாவர். இதனுண்மை யறியப் புகுந்தால் பிரபஞ்சமெல்லா மநாதியாகவுள்ள தென்றறிவா யாக. எ-று.

ஆன்மாக்களை யொருவன் விளையாட்டாகப் படைத்தா னென்பதும், கன்மத்துக் கீடாகப்படைத்தானென்பதும்பொ ருந்தாமையால் கர்த்தாவில்லை யென்று னென்பதாம். (உ௪)

உருவொடு நின்றானென்னி னுருவமுன்
படைத்தா வேண்டும்
உருவவ னிச்சையென்னி னுலகெலா
மிச்சை யாகும்
உருவுல கத்துளோர்கட் குறுவது
கன்மா லென்னின்
உருவுடை யோர்கட்கெல்லா முற்றது
கன்மத் தாமே.

(பொ-ரை.) கர்த்தா உருபியென்று சொல்லின், அவ்வுரு வத்தை முன்புண்டாக்கினர் வேண்டும்; அற்றன்று, தன்னிச் சாமாத்திரத்தால் உருக்கொண்டானென்னில், உலகத்துள் ளோருந் தமதிச்சையாலே யுருக்கொண்டவராவர்; உலகத் தார்க்குஉருவம் வருவது கன்மத்தாலென்னில் உருவமுடையா ரெல்லார்க்கும் அவ்வுருவம் வருவது கன்மத்தாலேயாம். எ-று. கன்மத்தாலென்பது கன்மாலெனத் தொகுத்தல் பெற் றது.

இது கர்த்தா அரு வென்பதை மறுத்துக் கூறிற்று. (உரு)

(தொடரும்.)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஞ்ஞானஸம்பந்தகுரவேநம:

ஸ்ரீதாயுமானசுவாமிகள் பாடலுரை.

(197-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

சித்தர் கணம்.

திக்கொடுதிகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்றாடியாடிவருவீர்
செம்பொன்மகமேருவொடு குணமேருவென்னவே
திகழ்துருவமளவளாவி
யுக்ரமிகுசக்ரதர னென்னநிற்பீர்கையி
லழுந்தமிழுமாசமனமா
வோரேழுகடலையும் பருகவல்லீரிந்த்ர
னுலகுமயிராவதமுமே
கைக்கெளியபந்தா வெடுத்துவிளையாடுவீர்
ககனவட்டத்தையெல்லாங்
கடுகிடையிருத்தியே யட்டகுலவெற்பையுங்
காட்டுவீர்மேலுமேலு
மிக்கசித்திகளெலாம் வல்லநீரடிமைமுன்
விளங்கவருசித்தயிலிரோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த சித்தாந்தங்களுக்குள்ள சமரச ஞான சித்தி பெற்ற சித்தர்கணமே! திக்குகளிலும், அவற்றின்முடி விலும் மனோவேகம்போல விரைந்துசென்று, ஓடியும் விளை யாடியும், வரவல்லீர்; செம்பொன்மயமான மேருமலை யோடு ஈதொரு நற்குண மலையென்னும்படி யோங்கி, விளங் குகின்றதுருவ மண்டலவரையும் பரந்து, வேகமிக்க சக்கரத் தையேந்திய திரிவிக்கிரமன்போல நிற்கவல்லீர்; ஓரேழுசமு த்திர ஜலத்தையும், கையிலோருழுந்தமிழுமள வினதாகிய ஆசமன நீராகக்குடிக்கவல்லீர்; இந்திரலோகத்தையு மதிலு ள்ள ஐராவதமென்னும் வெள்ளையானையையும் கைக்கெளிதா னபந்துபோல விளையாட எடுக்கவல்லீர்; ஆகாயத்துள்ள எல் லா மண்டலங்களையுமொருகடுகிற் புகட்டி, அஷ்டகுலபருவ தங்களையுமதிற் காட்டவல்லீர்; மேலும் இவற்றிலு மிக்கபல் சித்துகளையுஞ்செய்து காட்டவல்லீர்; (இத்துணைப்பெருஞ் சித்து வல்லபமுடைய நீர்) உம்மடிமையாகிய என்முன்கண் கூடாக எழுந்தருளுதற்கு மாத்திரம் வல்லமையில்லீரோ! எ-று.

இச்செய லுமக்குமிக எளிதேயாகலான் எழுந்தருளி வந்த ருள் புரியவேண்டுமென்பது கருத்து. இவ்வாசிரியருக்கு ஆசிரியராகிய மௌனகுருமூர்த்தி 'மூலன்மரபில்வரு மௌ னகுருவே' என்றபடி, திருமூலர் மரபினராதலாலும், அத்திரு மூலதேவர் அணிமாதி சித்திகள் கைவந்தவராதலாலும் இங் கே சித்தர்கணத்தைத் துதிப்பாராயினர். வல்லீர் என்பதை முன்னும் பின்னுங்கூட்டுக. குணமேருமென்பதைக் 'குண மென்னுங் குன்றேறிநின்றார்' என்னுந் திருக்குறளாற்காண்க. துருவம்-அசையாதநிலை-ஆசமனம்-குடிநீர்; மும்முறைகுடித்த லால் முக்குடி நீரென்பர். வலக்கையிற்கோகன்ன (பசுவின் காது) முத்திரைகொண்டு ஒருழுந்தமிழுமளவு நீர் எடுத்துக் குடிக்க வென்பது விதி. எழு கடல்-ஏழு தீவையுஞ் சூழ்ந்த வேழுகடல். அவை சம்புத்தீவைச்சூழ்ந்த உவர்நீர்க்கடலும், சாகத்தீவைச்சூழ்ந்தபாற்கடலும், குசைத்தீவைச்சூழ்ந்த தயி ர்க்கடலும், கிரவுஞ்சத்தீவைச்சூழ்ந்த நெய்க்கடலும், சான் மலித்தீவைச்சூழ்ந்த கருப்பஞ்சாற்றுக்கடலும், சோமேதகத் தீவைச்சூழ்ந்த தேன்கடலும், புட்கரத்தீவைச்சூழ்ந்த சுத்த நீர்கடலுமாம். அஷ்டகுல வெற்பின் விவரணத்தை சின் மயானந்தகுரு கக-வது செய்யுளுரையிற் காண்க. (க)

பாட்டளிதுதைந்துவளர் கற்பகநீழலைப்
பாரினிடைவரவழைப்பீர்
பதுமநிதிசங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந்தொழிலாளர்போற்
கேட்டதுகொடுத்துவர நிற்கவைப்பீர்பிச்சை
கேட்டுப்பிழைப்போரையுங்
கிரீடபதியாக்குவீர கற்பாந்தவெள்ளமொரு
கேணியிடைகுறுகவைப்பீ
ரோட்டினையெடுத்தா யிரத்தெட்டுமாற்றுக
வொளிவிடும்பொன்னாக்குவீ
ருரகனுமிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமையாகவருளான்
மீட்டிடவும்வல்லநீ ரென்மனக்கல்லையனன்
மெழுகாக்கிவைப்பதரிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த..................சித்தர்கணமே! இசை பாடும்வண்டுகள் நெருங்கிவளர்கின்ற கற்பகவிருக்ஷத்தின்

நல்ல நிழலை யிவ்வுலகத்தில் வரவழைப்பீர்; பதுமநிதியும், சங்கநிதியுமிரண்டு பக்கத்திலும் ஏவல் செய்யுமடிமையாட்கள்போல நின்று கேட்டபொருளைக் கொடுத்துக்கொண்டு வரவழைப்பீர்; பிச்சைகேட்டு வாங்கி யுயிர்வாழ் வோரையு முடிமன்ன ராக்குவீர்; பிரளயகால வெள்ளத்தையொரு சிறிய குளத்திற் சுருங்கி நிற்கவைப்பீர்; மண்ணோட்டையெடுத்து ஆயிரதெட்டு மாற்றுப்பிரகாசமுள்ள பொன்னாக்குவீர்; ஆதிசேஷனு மிளைப்பாறும்படி யுலகத்தையோக தண்டத்தில் சுமையாய் நிற்கும்படி கிருபையினால் மீட்கவும் வல்லீர்; இத்தகைய பேராற்றலுடைய நீர் என்மனமாகிய கல்லை நெருப்பிலிட்ட மெழுகைப்போலுருகச் செய்து வைபபது அரிதோ! எ-று.

இச்செயல் மிகவெளிதேயாதலால் அவ்வாறு செய்தருளல் வேண்டுமென்பது கருத்து. பதுமநிதி - தாமரையுருவாய்க் கிடக்கும்பொன்; சங்கநிதி - சங்குருவாய்க்கிடக்கும்பொன். இவையே (வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கவல்ல) இருநிதிகளாம். சிறுகுளத்தைக் கேணியென்பது திசைச்சொல். (உ)

பாரொடுநன்னீராதி யொன்றொடொன்றாகவே
 பற்றிலயமாகுபோது
பரவெளியின்மருவுவீர் சுற்பாந்தவெள்ளம்
 பரந்திடினதற்குமீதே
நீரிலுறைவண்டாய்த் துவண்டுசிவயோகநிலை
 நிற்பீர்விகற்பமாகி
நெடியமுகிலேழும் பரந்துவருவிக்கிலோ
 நிலவுமதிமண்டலமதே
யூரெனவிளங்குவீர் பிரமாதிமுடிவில்விடை
 யூர்தியருளாலுலவுவீ
ருலகங்கள்கீழ்மேல தாகப்பெருங்காற்
 றுலாவினற்றாரணையினான்
மேருவெனவசையாம னிற்கவல்லீருமது
 மேதக்கசித்தியெளிதோ
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த..................சித்தர்கணமே! நிலம், நீர், முதவிய பூதங்கள் ஒன்றிலொன்றாகத் தொடர்ந்து ஒடுங்குங் காலத்தில் பரமாகாசத்திலிருப்பீர்; பிரளயவெள்ளம் பெருகினால் அதற்குமேல் நீரில் வசிக்கும் வண்டுபோல் மென்மையாகிச்சிவயோக நிலையில் நிற்பீர்; பெரிய சப்த மேகங்களு மாறுபட்டு மிகுதியாகப் பெய்தால் அவற்றுக்கு மேல் விளங்குஞ் சந்திரமண்டலத்தை யிடமாகக்கொண்டு விளங்குவீர்; பிரமன் முதலானோர் முடியும்போது சிவபெருமானுடைய திருவருளாலழியாதுலாவுவீர். உலகங்களெல்லாங் கீழ்மேலாகும்படி பிரசண்ட மாருதம் வீசினால் நல்ல தாரணை யோகத்தால் மேருமலை போலச்சலிக்காமல் நிற்கவல்லீர்; உங்களுடைய சிறந்த சித்தித்திறங்களை யெடுத்துச்சொல்ல எம்மால் முடியுமோ! முடியாது. எ-று.

விசும்பிற் காற்றும், காற்றில் நெருப்பும், நெருப்பில் நீரும், நீரில் நிலமுமாகத்தோன்றிய பஞ்சபூதங்கள், தோன்றிய முறையேயொடுங்கு மாதலால் "ஒன்றோடொன்றாகவே பற்றிலயமாம்" என்றது, "பிரமாதி முடிவில் விடையூர் தியருளாலுலவுவீர்" என்றதனால் "நூறுகோடி பிரமர்களுங்கினார் ஆறுகோடி நாராயணரங்ஙனே - ஏறுகங்கை மணலெண்ணிலிந்திரர் - ஈறிலாத வனீசனொருவனே." என்னுமுண்மையும், "மாலயனுமிந்திரனும் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ் - சால மயல் பார்த்துததலையசைப்பர்." என்னுமுண்மையும் விளங்குதல்காண்க. உலகங்கள் தட்டழியுங் காலத்திலும் அசையாமனிற்கவல்லீர் என்பதை, "வானந்துளங்கிலென் மண்கம்பமாகிலென்..................ஒருவனுக் காட்பட்ட வுத்தமர்க்கே." என்னும் ஆளுடையவரசுகள் திருவிருத்தத்தாற் காண்க. (௩)

எண்ணரியபிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதா
 னியாதினும்மரிதரிதுகா
ணிப்பிறவிதப்பினு லெப்பிறவிவாய்க்குமோ
 வேதுவருமோவறிகிலேன்
கண்ணெனிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட்
 ககனவட்டத்தினின்று
காலூன்றிநின்றுபொழி யானந்தமுகிலொடு
 கலந்துமதியவசமுறவே
பண்ணுவதுநன்மையிந் நிலைபதியுமட்டுமே
 பதியாயிருந்ததேகப்
பவுரிகுலையாமலே கௌரிகுண்டலியாயி
 பண்ணவிதனருளினாலே
விண்ணாலவுமதியமுத மொழியாதுபொழிபவே
 வேண்டுவேனுமதடிமைநான்
வேதாந்தசித்தாந்த சமரசநன்னிலைபெற்ற
 வித்தகச்சித்தர்கணமே.

(இ-ள்) வேதாந்த..............சித்தர்கணமே! அளவற்ற பிறப்புகளிலே மனிதப்பிறப்பு எதினுமிகவரியது; இப்பிறவி தவறினால் எப்பிறவிவந்து நேருமோ! அதில் என்னதுன்பமுண்டாமோ! அறியமாட்டேன். ஆதலால் இடமகன்ற இப்பூமியில் நானிருக்கும்போதே திருவருளாகிய ஆகாச மண்டலத்தினின்றுங் காலிறங்கி யின்பமழையைப் பொழிகின்ற சிவமாகிய மேகத்தோடு கலந்து, என்னறிவு பரவசப்படும்படி செய்வது நன்மையாகும்; இந்நிலையிலழுந்துகிற வரையும் எனக்கிடமாயிருந்த தேகத்தினது கட்டுக்குலையாமல் கௌரியாகிய குண்டலி சத்தியென்னுந் தேவியருளால், மேலேவிளங்குஞ் சந்திரனிடத்திலுள்ள அமுததாரையானது இடையறாது பெய்யும்படி யுமது அடிமையாகிய நான் வேண்டுகின்றேன்- (அவ்வாறு அருள்புரிவீராக.) எ-று.

"உண்டுபல் யோனியெல்லா மொழித்து மானிடத்துதித்தல் கண்டிடிற்கடலைக்கையா னீந்தினன் காரியங்காண்." என்பதனால் 'மானிடப்பிறவி யரிதரிது' என்றார். வேறுபிறவிகளிற் சிவத்தோடு அத்து விதமாகக்கலக்கின்ற ஞானத்துக்கும், அதற்கேதுவாகிய யோகத்துக்கும் ஏற்றகருவிக ளமைந்திலவாதலின் 'உள்ள பொழுதே' என்றார். பவுரி - ஓர்வகைக்கூத்து; கூத்துபலவங்கங்களின் சேர்க்கையுள்ளதாதலால் இங்கே கட்டென்று பொருள் கொள்ளப்பட்டது. 'தேகப்பவுரி குலையாமல்' என்றதனால் தேகத்திலோரங்கங் குறையினும் யோகப்பயன் முற்றுப்பெறா வென்பதாயிற்று. குண்டலிசக்தி - மூலாதாரத்தில் பாம்புருவமாயிருப்பதாகிய வோர்சத்தி. (ச)

(தொடரும்.)

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1898ளு மார்சுமீ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம:.

திருக்கோயில் வழிபாடு.

(118-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

இன்னும், "అణోరణీయాన్ మహతో మహీయాన్" என்று ஆரம்பித்தபத்தாவது அநுவாகத்தில், "మహాన్తమీశం" என்று பிரஹ்மத்தை ஈசஸப்தத்தால் விளக்கி, அது முடிந்தவிடத்தில் "యః పరస్స మహేశ్వరః" என்று விசிதப்படுத்தி யிருக்கின்றது. இதனால், ஈஸமஹேஸஸப்தங்களால் பிரதி பாதிக்கப்படும் பரம்பொருள் அணுவாகவும், மஹத்தாவும் ரூபபரிமாணங்களைக் கொண்டு விளங்குந்தன்மை பிரஸித்தமாயிற்று. இவ்வுண்மையையே (அருமறையினகத்தானையணுவை) எனவும், (கரியானை நான்முகனைக் கனலைக் காற்றைக் கனைகடலைக் குலவரையைக் கலந்து நின்ற பெரியானை) எனவும்போந்த திரவிடஸூக்தியில் (அணுவை, பெரியானை) என்னும் பிரயோகங்கள் வெளியாக்கின. அன்றியும, (அண்டங்களெல்லா மணுவாக வணுக்களெல்லா-மண்டங்களாகப் பெரிதாய்ச் சிறிதாயினுனும்) என்றமேலோரநுபவவுரையுஞ் சான்றும். இதனால், பரனுக்குச் சிறியவுருவும், பெரியவுருவும் பிரஸித்தமாயின.

பஞ்சபிரஹ்மோபநிஷத்தில், "అకారాదిస్వరాద్యక్ష మాకాశమయ విగ్రహం" என்று பிரஹ்மங் கேட்கப்படுகின்றமையால், ஆகாசமயமான தேகமுள்ளது அதுவென்று நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இதனால், பரனை விக்கிரமாக அறிவது கூடாது என்பவர்மதம் அவைதிகமாயிற்று.

அன்றியும், பிரஹ்மவல்லியில் "తస్యయజురేవశిరః, ఋగ్దక్షిణఃపక్షః, సామోత్తరఃపక్షః, అథర్వాంగిరసఃపుచ్ఛంప్రతిష్ఠా" என்று கூறினமையால், வேதங்கள் சிவனுடைய அவயவங்களெனவும், அவை சிரஸ்ஸு முதலாயினவெனவும் ஏற்படுகின்றது. சிரஸ்ஸு - பக்கங்கள் - புச்சம் இவைகளைக்கொண்ட தொருபொருளை அங்கவிஹீனமானது என்று எங்ஙனங்கூறலாம்? அன்றியும், சுருதியில் "రుద్రత్తేదక్షిణముఖం తేనమాంపాహినిత్యం" என்று கூறப்பட்டமையால், பிரஹ்மத்துக்குத் தக்ஷிணமுகங் கேட்கப்படுகின்றது. தெற்குமுகம் என்று வியவஸ்தையுண்டாயினபிறகு அதற்கு உருவமில்லையென்று சொல்ல யாவரால் முடியும்? இது காறும் எடுத்துக்காட்டிய பிரமாணங்களால் பிரஹ்மத்துக்கு உமாஸஹாயத்வமுதலிய ரூபங்களும், விசுவரூபம் - ஹிரண்மயரூபம் - அங்குஷ்டரூபம- அணுரூபம் - விபுரூபம். -ஆகாசமயரூபம் - அரூபம் - இத்யாதிகள் வெளியாயினமையால், இத்தகைய எல்லா வடிவங்களும் அப்பரனது ஸ்திரமான அருள்வடிவங்களென்று அறியவேண்டியது. இதற்கு "స్థిరేభి రంగైః పురురూపఉగ్రః" என்னுஞ் சுருதியே சான்றும். உக்கிரநாமத்தையுடைய சிவன் ஸ்திரமான அவயவங்களும், அநேகமான ரூபங்களுங் கொண்டிருக்கின்றாரென்று வெளிப்பட்ட சுருத்யர்த்தத்தை யுணர்ந்தபேர்களுக்கு வீண் ஸந்தேஹவிபரீதங்களுண்டாகமாட்டா. நஸ்வரமில்லாத அவயவங்களும், எண்ணிறந்த திருமேனிகளும் உடையது பிரஹ்மம் என்று சுருதிகள் கோஷிக்கின்றமையால், பரனுக்கு உருவமில்லை அருவமேயுளது என்று சாதிப்பாருரை சழக்குரையாக முடிந்தது.

இனி, அந்தப்பரனை அர்ச்சாபிம்பங்களில் ஆராதிப்பதற்கு வேதத்தில் ஆதரவு கிடையாது என்று பிணங்கிக்கூறும் பெரும்பித்தையும் பெயர்த்தெறிவாம்.

"తమస్మిన్ మరుతో మర్జ యస్య రుద్రయత్తేజ నిమచారుచిత్రం, నసంయద్విష్ణోరుసమస్యథాయితే నహాసిరుహ్యం నామగోనాం" என்னும் ருக்ஸம்ஹிதா வாக்கியத்தால் ஸமஸ்த தேவர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள் ஐசுவரியங்களை அடைந்தார்களெனவும், லட்சுமீஸமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் சிவலிங்கபூசைசெய்து பரமபதத்தை அடைந்தார் எனவும் பெறப்படுகின்றது. இதனுண்மையை விளக்கும் உபப்பிரஹ்மணமாகிய பிரஹ்மகைவர்த்தத்தில் "రాజ్యంసమభ్యర్చ్యహిలింగమాదౌ, శిలామయంచారు హరిస్తుభక్త్యా, సుదుర్లభం వైష్ణవమాద్యమగ్ర్య మవాప్తవానేషు పరంపదంతత్" என்னும் வசனத்தால் இந்தவிஷ்ணுவானவர் ஆதியில் சுந்தரமாகவும், சிலா

மயமாகவு மிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப் பூசித்து ஸர்வோத்கர்ஷமாகிய பரமபதத்தை அடைந்தாரென்று வெளிப்படுகின்றது. மூலமும், அர்த்தமுமாக வெளிப்பட்ட வேதவாக்கியமும், புராணவசனமும் ஸப்பிரமாணமாயின. இவற்ருல் சிவலிங்கார்ச்சனை பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது. தேவர்கள் சிவபூசைசெய்தார்கள், விஷ்ணு சிவபூசை செய்தார் என்று வேதத்திற்றனே முழங்கப்படுகின்றமையால், அர்ச்சைக்கு வேதத்தில் ஆதரவு கிடையாது என்பவர்துணிவு துணிக்கப்பட்டது.

பைப்பலாதசுருதியில், "ఋూవాముపాదార్చిత విష్ణునేత్ర, స్తస్మైదదౌ చక్రమతీవహృష్టః, తస్మైరుద్రాయ నమోఅస్తు" என்னும் வசனத்தால் விஷ்ணுவால் சிவார்ச்சனை செய்யப்பட்டதாக ஏற்படுகின்றது. இந்தச் சுருதியாலும் அர்ச்சாராதனம் விசிட்டபுருடராகிய விஷ்ணுவினிடங் கேட்கப்படுகின்றது. விஷ்ணுவுக்கே அது கௌரவயோக்யமாகுமெனின், ஏனைப்பசுக்களுககுக கௌரவத்தை யுண்டுபண்ணுமென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இதனல், சிவார்ச்சனையில்லாதவர் கௌரவஹீனரென்பது தானேபோதரும்.

பஸ்மஜாபாலத்தில், "లింగరూపిణం మాంసం పూజ్యచింతయంతి, యోగినస్సిద్ధాసిద్ధింగతాయజంతి, యజ్వానోమామే వస్తువంతి, వేదాస్సాంగా స్సర్వోఽప నిషదస్పతి హాసానహంత్రోన్యదహామేవ సర్వంమ్మయి శర్వంప్రతిష్ఠితం, తతఃకాశ్యాంప్రయతె రేహమన్వహం పూజ్యస్త్రత్రగణారో ద్రాననాః, నానానఖానానాశస్త్రిధారిణో నానా రూపధరా నానాచిన్హితాస్తే సర్వేభస్మదిగ్ధాంగా రుద్రాక్షాభరణాః కృతాంజలయోనిశ్య మభిద్యాయంతి, తత్రపూర్వస్యాందిశి బ్రహ్మాకృతాంజిలిహనిఽశముపాస్తే, దక్షిణాయాం దిశివిష్ణుఃక్రత్తెి వమూభఽం జలిముపాస్తే, ప్రదీచ్యామిన్ద్రస్సన్నతాంగ ఉపాస్తే, ఉదీచ్యామగ్నికాయామాముపాస్యతే" என்னும் வசனங்களால் இலிங்கவடிவமாகிய என்னை நன்குபூசித்து யோகிகளுஞ் சித்தர்களுஞ் சிந்திக்கின்றார்கள். சித்தியை அடைகின்றார்கள். தீக்ஷிதர்களும் என்னையே யஜனஞ்செய்கின்றார்கள். ஸாங்கங்களான வேதங்களும், ஸர்வோபநிஷத்துக்களும், இதிஹாஸத்துடன் என்னையே துதிக்கின்றன. என்னைத்தவிர வேறொரு பதார்த்தமுமில்லை. நானே சகலமுமாயிருக்கின்றேன். என்னிடத்திலேதானே சகலமுமிருக்கின்றன. அதனல், காசியில் மரணவிச்சை யுடையவரால் இரவும் பகலும் நானே பூசிக்கவுரியவனுகின்றேன். அவ்விடத்தில் பயங்கரமான முகங்களுள்ள கணங்கள் நாநாவிதமான நகங்களுள்ளனவும், நாநாவிதமான சஸ்திரங்களைத் தாங்கினவும், நாநாவிதமான ரூபங்களைத் தரித்தனவும், நாநாவிதமான அடையாளங்களைப் பெற்றனவுமாக இருக்கின்றன. அந்தக்கணங்கள் யாவும் விபூதிதாரணஞ் செய்துகொண்டிருப்பனவும், ருத்ராக்ஷமாலிகாபரணம் பூண்டனவும், அஞ்சலி கூப்பினவுமாகி நித்தியம் அபித்தியானஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் பூர்வதிக்கில் பிரஹ்மாவானவர் அஞ்சலி செய்துகொண்டு இரவும்பகலும் என்னையே உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார், தென்றிசையில் விஷ்ணுவானவர் சிரசில் அஞ்சலி கூப்பினவராகி உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார். மேற்குத்திக்கில் இந்திரன் வணக்கத்துடன் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றான். வடதிசையில் அக்னிவடிவத்தையுடைய உருத்திரர் என்னை உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள் என்று சிவபெருமான் அருளிச்செய்தவுண்மை வெளியாயிற்று. இந்த வுபநிஷத் பிரமாணத்தால் சிவலிங்கோபாஸனையும், காசிக்ஷேத்திர வைபவமும், அங்கே உபாசித்துக்கொண்டிருக்கும் உபாஸகர் இவரென்பதும், அவர்கள் யோக்கியதையும், அங்கு உபாஸ்யராயுள்ளவர் சிவனென்பதும் வியக்தமாயின. அர்ச்சாபிம்பம் வைதிகமோ? அவைதிகமோ? இனியேனுங் கூர்ந்து யோசிக்கட்டும். அர்ச்சையை மாத்திரமேயன்றி அது பிரதிஷ்டிக்கப்படும் இடத்தையுங்கூட வேதஞ்சொன்னமையால், அர்ச்சையையும், திவ்ய க்ஷேத்ரங்களையும் நிந்திப்பவர்கள் வேதபாஹ்யரென்னத்தட்டில்லை.

பஸ்மஜாபாலத்தில், "అహరహరభ్యర్చ్య విశ్వేశ్వరలింగం తత్రరుద్రసూక్తైరభిషిచ్యతి దేవస్య స్నపనంపయస్త్రిఃపీత్వా మహాపాతకేభ్యోముచ్యతే, నశోకమాప్నోతిముచ్యతే. సంసారబంధనాత్ తదనభ్యర్చ్యనాశ్నీమాత్. ఫలమన్న మన్యద్వాయద్నశ్నీ యాద్రేతోభక్షీభవేత్" என்னும் வசனத்தால் பிரதிதினமும் விசவேசலிங்கத்தைப் பூசித்து, அதில் ஸ்ரீருத்ரஸூக்தங்களால் அபிஷேகஞ்செய்து, அந்த அபிஷேகஜலத்தை மூன்றுதரம் பானஞ்செய்தவன் மஹாபாதகங்களினின்றும் விடுபடுகிருன். அவன் சோகத்தை அடையமாட்டான். அன்றியும், ஸம்ஸாரபந்தத்தினின்றும் விடுபடுகிருன். யாரும் அந்த இலிங்கத்தைப் பூசியாமல் புஜிக்கக்கூடாது. சிவநிவேதிதமன்றியில் அவைகளை ஒருவன் புஜிப்பானுகில், ரேதஸ்ஸையே புஜித்தவனுகிருன் என்று வெளியாகின்றது. இதில் சிவலிங்கார்ச்சனையும், அர்ச்சிக்கவேண்டிய விதியும், சிவநின்மாலிய ஸ்வீகாரமும், இவைகளைக் கொள்ளாத

போது பிரத்யவாயமுஞ் சொல்லியிருக்கின்றது. அன்றியும், முன்சுருதியிற் கூறியபடிக்காசிக்ஷேத்திரமும், அங்குள்ள ஸ்வாமிதிருநாமமும்வியக்தம். இவ்வளவு பிரஸித்தியை வேதமூலகத்தால் அடைக்திருக்கின்ற அர்ச்சாமார்க்கத்தை எங்ஙனே கைவிடுவது? இதனால், கைவிடுவது கீழ்மக்களுக்கே சிறக்கும்.

பிருஹஜ்ஜாபாலத்தில், "ధిగ్భస్మరహితం ఫాలం, ధిగ్గ్రామమశివాలయం, ధిగనీశార్చనంజన్మ, ధిగ్విద్యామశివాశ్రయాం" என்னும் வசனத்தால் பஸ்மமில்லாத நெற்றியைச்சுடு. சிவாலயமில்லாத கிராமத்தைக் கொளுத்து. சிவபூசையில்லாத ஜன்மத்தைச்சுடு. சிவஸ்வருபமில்லாத வித்தையைச்சுடு என்று பெறப்படுகின்றது. இந்தவுபநிஷத்தினது அர்த்த வைபவமாகத் "திருக்கோயிலில்லாத திருவிலூருந் - திருவெண்ணீறணியாத திருவிலூரும் - பருக்கோடிப் பத்திமையாற் பாடாவூரும் பாங்கினொடு பலதளிகளில்லாவூரும் - விருப்போடு வெண்சங்க மூதாவூரும் - விதானமும் வெண்கொடியு மில்லாவூரும் - அருப்போடு மலர்பறித்திட்டுண்ணாவூரும் - அவையெல்லா மூரல்ல வடவிகாடே" என்று சைவத்தலைவருங் கூறியிருக்கின்றனர். சிவபூசையில்லாத ஜன்மத்தையும், சிவாலயமில்லாத கிராமத்தையுஞ்சுட வேதம்விதிக்குமானால், அவற்றை நிந்திக்கின்ற பேரடையுங்கதியை யாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? எமக்கும் வேதம்பிரமாணம் என்று அதை அநுஸரித்துவருவோர் அதற்கு அஞ்சி வாழவேண்டியது.

ருக்ஸஹிதையில் "తముష్టిహియస్స్విషుస్సుధన్వాయో విశ్వస్యక్షయతిభేజస్యయక్ష్వ మహే సౌమనసాయరుద్రం నమోభిర్దేవమసురందువస్వ" என்னும் மந்திரத்தால் அந்த வுருத்திரமூர்த்தியை ஸ்தோத்திரஞ்செய்க வெனவும், யாவன் விஷ்ணுவாகிய பாணத்தைத் தரித்தவனோ? யாவன் மேருவாகிய கோதண்டத்தை ஏந்தினவனோ? யாவன் ஸகல பிரபஞ்சத்தினுடைய ஜீவனௌஷதமாக ஆசரிக்கத்தக்கவனோ? அந்தவுருத்திரபகவானைக்குறித்து உத்ஸவகாலத்தில் திரவியத் தியாகஞ் செய்கவெனவும், பிராணதாதாவாகிய அவ்வமலநாயகன்பொருட்டுஸாரூப்யாதி மோக்ஷஸித்யர்த்தமாக நமஸ்காரங்களால் வழிபடுகவெனவும் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதில், பரனது கையில் பாணமும், வில்லும், அவனது ஸ்தோத்திரமும், உத்ஸவமும், நமஸ்காராதிபூசைகளுங் கேட்கப்படுகின்றன. இதனால், அப்பெரியோனுக்கு மங்கலவடிவமும், அவனது அர்ச்சனையாதி விபவமும் ஸித்திக்கின்றன. இத்தகைய வுண்மைகளை நம்மனோர் இதுகாறுங்கேட்டறிந்திலர். என்செய்வார்பாவம்!

எஜுஸ்ஸாகையில், "నిధనపతయేనమః నిధనపతాన్తికాయనమః ఊర్ధ్వాయనమః ఊర్ధ్వలింగాయనమః హిరణ్యాయనమః హిరణ్యలింగాయనమః, సువర్ణాయనమః సువర్ణలింగాయనమః, దివ్యాయనమః దివ్యలింగాయనమః, భవాయనమః భవలింగాయనమః, శర్వాయనమః శర్వలింగాయనమః, శివాయనమః శివలింగాయనమః, జ్వలాయనమః జ్వలలింగాయనమః, ఆత్మాయనమః ఆత్మలింగాయనమః, పరమాయనమః పరమలింగాయనమః, ఏతత్సోమస్యసూర్యస్య సర్వలింగంస్థాపయతి పాణిమంత్రంపవిత్రం" என்னும்வசனங்களைப் பரியாலோசிக்கையில், சிவலிங்காராதனமானது பரபிரஹ்மத்தினது ஸ்வரூபவிஷயமெனவும், அது சுருதிநிஷ்டமான நமஸ்காரபூர்வகமானதெனவும் வெளியாகின்றது. பவித்திரமாகிய பாணிமந்திரத்தால் ஸ்தாபிக்கத் தக்கதெனவும் அது சிறத்தலால், பூர்வபட்சிகள் சிவலிங்கோபாஸனை வேதத்திற் கேட்கப்படவில்லையென்று செய்யும் பிரஸ்தாபம் வெறுங்கோஷமாயிற்று.

ஜாபாலசுருதியில் "రుద్రభుక్తంభుంజీతం రుద్రపీతంపిబేత్, రుద్రాఘ్రాతం జిఘ్రేత్, రుద్రేణాత్తమశ్నంతి, రుద్రేణ పీతంపిబంతి, రుద్రాఘ్రాతం జిఘ్రంతి, తస్మాద్బ్రాహ్మణాః ప్రశాంతమనసో నిర్మాల్యమేవ భక్షయంతి" என்னும் வச்னத்தால் ருத்ரபுக்தமாகிய பிரஸாதத்தையே புஜிக்கவேண்டுமெனவும், ருத்ரபீதமாகிய ஜலக்ஷீராதிகளையே பானம்பண்ணவேண்டுமெனவும், ருத்ராக்ராதமாகிய கந்தபுஷ்பாதியே ஆக்ராணிக்க வேண்டுமெனவும் பெறப்படுகின்றது. இது லிங்கார்ச்சனமேயன்றி வேறில்லை. சிவார்ப்பிதமாகாத வொன்றினையுங் கிரகிக்கக்கூடாது என்று இதனாற்றுணியப்படுதலால், நம்மவர் பேசிவரும் வீண்விபரீதம் தலைக்காட்டாதொழிந்தது. இதனை வற்புறுத்திக்கூறும் வேறு சுருதியையுங் காட்டுகின்றோம்.

ருக்ஸஹிதையில், "అంతరిక్షంతితంజనేరుద్రం పరోమనీయా ఘ్రంతిజిహ్వాయాగృహ్ణంతివసం॥" என்னும் வாக்கியத்தில் ஜநங்களிடத்து அந்தரியாமியாக நிற்கும் பரனாகிய அந்த வுருத்திரனைப் புத்தியினால் உள்ளே பற்றுபவர்கள் ஸஸ்யத்தை நாவினால் கிரகிப்பர்கள் என்று கூறப்படுகின்றது. இதனால் அந்தவுருத்திரனை உள்ளே பற்றாதவர்கள் மலத்தையே நாவினாற் கிரகிப்பர்கள் என்று அப்பிரஸ்துத பிரஸம்ஸாலங்காரத்தாற் பெறப்படுகின்றது. இதனால், உருத்திரமூர்த்தியை அர்ச்சிக்கின்றவர்களே உருத்திர நிவேதிதமாகிய

அன்னத்தையுண்பவர்களெனவும், உருத்திரமூர்த்தியை அர்ச்சியாதவர்கள் பகவதர்ப்பிதமாகாத அன்னத்தையுண்ணுகையால், மலத்தையே நாவினல் கிரகிப்பவர்களெனவும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. இதற்கு உபப்பிரஹ்மணமாக "அசம்பூஜ்ய ருத்ரம் ... ஶிவம், புரீஷமேவ ... " என்று பராசரஸ்மிருதியிற் போந்தமையுங் கண்டுதெளிக. இந்தவுண்மையால் சிவபூசையில்லாதவர்கள் மல போஜனஞ்செய்பவர்கள் என்றுகொண்டவேதத்தின்றுணிபு வெளிப்பட்டது. வேதத்தால் தாங்கள் நிந்தித்தொதுக்கப்படுதலறியாது பூர்வபட்சிகள் பிறரை நிந்திப்பது குருட்டரிப்பாளன் குபேரனைப்பழிப்பது போலாம்.

ஈசாவாஸ்யத்தில், "ஈஶாவாஸ்யமிதம் ஸர்வம் யத்கிஞ்ச ஜகத்யாம் ஜகத்; தேன த்யக்தேன புஞ்ஜீதா மா க்ருத: கஸ்யஸ்வித் தனம்" என்னும் வாக்கியத்தால் ஈசனது பூசையில் அர்ப்பிக்கப்பட்டு, அவருண்டருளிய சேஷத்தையேதுய்க்கவேண்டியது என்று வெளியாகின்றது. இந்தமந்திரம் நமது பூர்வபட்சிகள் பிரமாணமாகத்தேடிய பகுதியிலடங்கினதேயன்றி வேறில்லை. அவர்கள் அதனை முற்றும் பார்த்திருந்தால் வீண்விவகாரத்தில் தலையிட்டுக்கொள்ளார்கள். அஃதின்மையே அவர்க்கு வீண் பிரவர்த்தகம் உசிதமாயிற்று.

(தொடரும்.)

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்..
ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவே நம:.

ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(172-வது பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

இவ்வாறு இருக்குங்கால் சிவபிரானுரது வாயிற்காவலாளரும் கபிமுகத்துக்குச் சமானமாகிய பிரகாசத்தை யுடையரும், அயோநிசரும், தபசிலே சித்தியுடையரும், சாலங்காயன கோத்திரருமாகிய நந்திபெருமான் கொடுந்தபசு செய்பவராகிய விஷ்ணுவைப் பார்த்து வந்து, சிவபிரானுரை நமஸ்கரித்து, சுவாமீ! உமது ஸ்தானத்திலே விஷ்ணுவானவர் "நான் என்செய்வேன்! என்று மனசிலே மெலிவுகொண்டு எப்பொழுதும் கவற்சியோடு அநேக கோடி வருஷங்களாக உக்கிரமாகிய தபசுசெய்து கொண்டிருக்கின்றார்" என்று விஞ்ஞாபனஞ் செய்தார். இதனைச் சிவபெருமான் கேட்டு முகமலர்ச்சிகொண்டு உமாசமேதராய், ரிஷபாரூடராய், பிரமதகணங்கள் புடைசூழப் பெற்றோராய், பிரமாதி தேவர்கள் துதிப்ப, தேவர்களெல்லாம் வந்திப்ப, விஷ்ணு தபசு செய்யும் ஸ்தானத்துக்கு எழுந்தருளி, அவ்விஷ்ணுவை நோக்கி, "குழந்தையே! உனது தபசுகண்டு பிரீதிகொண்டு உனக்கு வரங்கொடுக்குமாறு வந்தேம், எமது பக்தருக்குத் துரோகஞ் செய்ததை சந்தேகமில்லாது எமக்குச் செய்தது போலாயிற்று. இப்போது நீ செய்த தபசினுலே எமக்குச் செய்த துரோகம் நீங்கிப் போயிற்று. எமது அன்பராகிய பிருகுவுக்குச்செய்த துரோகம் இருந்தபடியே இருப்பதாயிற்று. நீதபஞ்செய்து அத்துரோகத்தை நீக்குதற் குரியஸ்தலத்தை இப்போது சொல்கின்றேம் கேள்: பூலோகத்திலே காவேரிக்கு வடகரையிலே கஞ்சாபுரம் எனப் பெயரியபரமபாவனமாகிய க்ஷேத்திரம்ஒன்றுளது. நீஅங்கேயுள்ளகஞ்சாபுரீசுவரரை உத்தேசித்து நெடுங்காலந்தபசு செய்வாயேல் உன் சாபம் நீங்கிவிடும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

(எ) விஷ்ணு கஞ்சாபுரத்தை அடைந்து தவஞ்செய்தமையும் பிறவும் வருமாறு:— விஷ்ணுவானவர் உடனே சிவபிரானை வணங்கிக்கொண்டு கஞ்சாபுரத்தை மகிழ்வினேடு அடைந்து அப்பிருகு முனிவரிட்ட சாபம் நிவாரணமாகும் பொருட்டு, திரிகாலமும் கஞ்சாபுரீசுவரரைப்பூசை செய்து, பஞ்சயஞ்ஞங்களையுஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். (அதுவன்றி) திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து வற்கலையை உடுத்தவராயும் சடாதாரராயும், விபூதியை உத்தூளனமாகவும் திரிபுண்டரமாகவுந் தரித்தவராயும், ருத்திராக்ஷமாலை அணிந்தவராயும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவராயும், கந்தமூலபலங்களையும், ஜீர்ணபர்ணத்தையும்,சாகைகளையும், சலத்தையும்,வாயுமுதலியவற்றையும் பக்ஷணஞ் செய்பவராயும், ஜிதேந்திரியராயும், போசனஞ் செய்யாதவராயும் சூரியனைப் பார்த்த பார்வையுடையராய்க் கிரீஷ்மகாலத்திலே பஞ்சாக்கினிமத்தியிலே நிற்பவராயும், வர்ஷகாலத்திலே மைதானத்திலே நிற்பவராயும், ஏமந்தகாலத்திலே காவேரி நதியிலே கழுத்தளவினதாகிய சலத்திலே நிற்பவராயுங் கொண்டு, கைகள் இரண்டையும் நிராலம்பமாக உயர்த்தி, உச்சுவாசமின்றிக் கஞ்சாபுரீசுவரருடைய திருவருளைப் பெறுமாறு மகா தபசு செய்வாராயினர். இவ்வாறு இவர் உக்கிர தபசு செய்யுங்கால் நெடுங்காலஞ் சென்று போய்விட்டது. அவருடைய பிரமரந்திரத்தினின்றும் உண்டாகிய அக்கினியானது மூன்று லோகத்தையுந் தகிக்கத்தொடங்கிவிட்டது. தொடங்கவே, மூவுலகத்து முள்ள தேவர் அசுரர் மனிதராயினே ரெல்லாம் அவ்வக்கினிச் சுவாலையினலே வருந்திக் கவலை யுற்றார். அப்போது தேவர்களெல்லாம் ஒருங்குகூடி பிரமாவை அடைந்து பூசித்துத் துதித்து வணங்கித்தங்கள்விருத்தாந்தத்தை விஞ்ஞாபித்தார்கள். அப்போது பிரமா தேவர்களை அழைத்துக்கொண்டு ஸ்ரீகைலாசத்தை அடைந்து, சிவபிரானைப் பன்முறையும் நமஸ்கரித்து,விஷ்ணுவுடைய தபாக்கினிச் சுவாலையினலே உலகம் அனைத்தும் வருந்துகின்றது. "சுவாமீ! எங்களை ரக்ஷிக்க" என்று வேண்டினர்கள். அதனைக்கேட்டுக் கொண்டு அக்கினி துல்லியராகிய சிவபிரான் இஷபாரூடராய்ப் பிரமாதி தேவர்கள் சூழ்ந்து செல்ல விஷ்ணுதவஞ் செய்யுந் தானத்தை அடைந்து "விஷ்ணுவே! எழுந்திரு, உன் தபசினலே பிரீதி கொண்டேம், உனக்கு வேண்டிய வரத்தைக் கேள்" என்று கம்பீரமாகிய திருவாக்கினலே உரைத்தருளினர். அது கேட்டு விஷ்ணு எழுந்து நின்று, சிவபிரானை நம

ஸ்கரித்து, சிரேஷ்டப் பிரமாணமாயுள்ள சுருதிகளை மூலமாயுடைய வாக்கியங்களினாலே ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, உரோமாஞ்சங் கொண்டு, ஆனந்தக் கண்ணீர் வார, வாக்குத் தழுதழுப்ப, பூமியிலே விழுந்து, சுவாமீ! யான் இந்திரனுடைய சொல்லுக் கிசைந்து பிருகுமுனிவருடைய பத்தினியாரை வதைத்து விட்டேன். அப்பத்தினியார் வதை செய்யப்பட்டமையை அறிந்த பிருகுமுனிவரானவர் கோபங்கொண்டு மற்ச, வராக, கூர்ம முதலிய அநேக கீழ் யோனிகளிலே நான் போய்ப் பிறக்குமாறும் அநேக சென்மங்களிலே ஸ்திரீவியோகம் எய்து மாறும் என்னைச் சபித்துவிட்டார்சுவாமீ! அந்தப் பிருகுமுனிவரிட்ட சாபத்தினாலே மிகவும் கஷ்டம்அடைந்து விட்டேன். இதுவன்றி, பிரபுவே! என்னை உபாசிக்கும் ஏகதண்டியுந் திரிதண்டியுமாம் இரு சந்நியாசிகளைத்தரிசித்தவர்களும் பாஷண்டிகளாய்ப் போமாறு சபித்துவிட்டார். அந்தச் சந்நியாசிகளுக்குச் சயனம் ஆசனம் வஸ்திரமுதலிய உதவி ஆதரிக்கின்றவர்களையும் மகாரௌரவாதி நரகங்களிலே போமாறு சபித்தார். பஞ்சபூதங்கள் அழியுங்காலவரையும் நான் பத்து வகைப்படும் கொடிய நரகயாதனை அடையுமாறு கோபாவேசத்தோடு அதட்டிச் சபித்து விட்டார். ஆதலால் எனக்கு வேறுகதி ஒன்றும் காணேன். உமது பாதார விந்தங்களையே சரணென்று அடைந்தேன். ஆதலால் என்னை இந்தத்துன்பசாகரத்தினின்று கரையேற்றி யருளல் வேண்டும் என்று விஞ்ஞாபிக்கும் போது, சிவபிரான் அவரை அணைத்து மீட்டும் மீட்டும் உச்சிமோந்து அஞ்சற்க! அஞ்சற்க!! எனது பத்தனுடைய சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிது. எம்மாலும் மாற்றுதல் அரிது, அங்ஙனமாயினும்; எமது அருளினால் உனக்கு அநேக சென்மம் எய்தாதொழிக. மற்சம், கூர்மம், வராகம், நிருசிம்மம், தன்வந்திரி, மோகினி, நாரதர், பிருது, சனற்குமாரர், விராட்டு என்னும் இப்பத்து அவதாரமும் உனக்கு ஆவிர்ப்பாவமாகுக. பார்க்கவர், ராமர், பரசுராமர், கிருஷ்ணர், வியாசர், பலபத்திரர், கபிலர், நரநாராயணர், யஞ்ஞர், வாமனர், தத்தாத்திரேயர், விருஷபர், புத்தர், கற்கீ, சுதர்சனர் என்னும் இப்பதினைந்து அவதாரமும் உனக்கு யோனிசமாகுக. அம்முனிவரிட்ட சாபம் உனக்குத் த்டையின்றி நிகழும் என்று கூறிப் பின்னரும் சொல்லுகின்றார். எமது ஆச்சிரமத்துள்ள சாதுக்களை வெறுப்பவர்கள் கீழோராவர். எமது பக்தர்களைப் பாதுகாப்பவர்கள் உனக்கும் நிஷ்களங்கமாக அன்பர்களாவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களுடனே பேசுந் தோஷமும் மனிதருக்குக்கொடிய பாபத்தை விளைப்பதாகும். சிவாகமங்களையுணர்ந்த பிரமசாரி,கிருகஸ்தன்;வானப்பிரஸ்தன்,சந்நியாசிஎன்னும் நான்கு ஆச்சிரமத்தாரையும் பிரமக்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரர்என்னும் நான்குவருணத்தாரையும் துவேஷிக்கின்றவர்கள் நிச்சயமாகவே பாஷண்டராவார்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் பொருட்டுக் கொடுக்கும் கொடையும், செய்யும் ஓமமும், செபமும், தியானமும், ஸ்நானமும், பூசையுமாகிய வெல்லாம் சாம்பலிலே இட்ட ஆகுதிபோல நிஷ்பலமாய்ப்போம். எமது ஆச்சிரமத்துள்ளவர்களை நிந்திப்பவர் எம்மையே நிந்திப்பவராகின்றார். நம்முடைய ஆச்சிரமத்துள்ளவர்களைத் தோத்திரஞ் செய்பவர்கள் நம்மையே சுத்தர்களாய்த் தோத்திரஞ் செய்பவராவார்கள் என்றார்.

இவற்றைக் கேட்ட விஷ்ணு சுவாமீ! நால்வகை ஆச்சிரமங்களிலும் உமது பக்தர்கள் உளர் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீரன்றோ, அவர்கள் இலக்ஷணம் என்னை? பெருமை என்னை. அவை இவை என்று எனது பக்தர்கள் அறிந்து கோடற் பொருட்டு எனது பரமநாதரும், பரமாசாரியருமாகிய நீவிரே சொல்லியருளல்வேண்டுமென்று வேண்டினார். அப்போது சிவபிரான் நான்கு ஆச்சிரமத்துக்குந் தனித்தனி இலக்ஷணம் வெவ்வேறாம். இந்நான்கு ஆச்சிரமத்துக்கும் தனித்தனி பிரவர்த்தகர்கள் ததீசி, கௌதமர், அகஸ்தியர், துருவாசர் என்னும் நான்கு இருஷிகளேயாவர். பிரமசரியத்தை நிறுத்தினார் ததீசி முனிவர். கிருகஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் கௌதமமுனிவர். வானப்பிரஸ்தாச்சிரமத்தை நிறுத்தினார் அகஸ்தியமுனிவர். சந்நியாச ஆச்சிமத்தை நிறுத்தினார் துர்வாசமுனிவர். மலமாயை கன்மம் என்னும் முப்பாசத்தை நீக்குவதும், சிவசம்பந்தமுள்ளதும், மேலானதுமாகிய தீக்ஷையைத் தவிரமனிதர்களுக்கு எந்த ஆச்சிரமத்தினாலும் உத்கிருஷ்டம் எய்துவதில்லை. எந்த ஆச்சிரமத்திலிருந்தாலும் சிவதீக்ஷையினாலே தான் பாசவிமோசனம் எய்துவதாகும். எவ்வெவருந் தாந்தாம் விரும்பியபடி அந்தந்த ஆச்சிரமத்தைப் பூர்வோத்தரமாக அநுஷ்டிக்கலாம். அங்ஙனம் அநுஷ்டிக்குமிடத்து தீக்ஷையினாற்றான் மோக்ஷம் எய்தும். ஆச்சிரமங்களினாலும் மற்றைக் கருமங்களினாலும் மோக்ஷம் இன்றாம். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கௌபீனந் தரித்து, கிருஷ்ணாசினந் தண்டம் என்பவற்றைத் தாங்கி, சிவாக்கினிபூசை செய்து, வேதாத்தியயனம் பண்ணி, குடுமியோடு இருப்பவன் பிரமசாரி எனப்படுவான். பருவகாலத்திலே மனைவியைப் புலந்து, ஒழிந்த காலங்களிலே கலந்து, தெய்வம், விருந்து, யாசகர் என்போரை உபசரித்து எவர்க்கும் கருணைபாலிப்பவன் கிரகஸ்தன் எனப்படுவான். சடாதாரியாய் வனவாசஞ் செய்து, பாரியோடு கூடி அத்தியயனஞ் செய்து பலமூல ஆகாரம் பண்ணி, திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து, வற்கலை உடுத்து உறைபவன் வானப்பிரஸ்தன் எனப்படுவான். திரிகாலமும் ஸ்நானஞ் செய்து கௌபீனதாரியாய், நிஷ்களசிவத்தியானஞ் செய்து, தண்டம் பஸ்மம் சடை என்பவைகளையுடையனாய், அக்கினியையும் பாரியையும் விடுத்து, பிக்ஷாகாரஞ் செய்து, கோத்திரம் சந்தானம் எனபவற்றை விடுத்து, அவ்வாறே சர்வ கர்மங்களையும் விடுத்து, அபோச்சிய அன்னம் தவிர்த்து, சிவயோகஞ் செய்து, தேகாவசானத்திலே சிவசாயுச்சியம் அடைபவன் சந்நியாசியாவான். நான்கு ஆச்சிரமத்துள்ளாரும் சர்வாநுக் கிரகிகளாயேயிருப்பார்கள். ஓ கேசவ! அதிகஞ் சொல்லியாவதென்! சம்சாரசாகரத்தைக் கடத்தற்கு வாய்ந்த ஓர் புணையைச் சொல்கின்றேன் கேள். பைத்தியத்திலேனும், மோகத்திலேனும், நித்திரையிலேனும் எத்துஷ்டனாயினும் "சிவ" என்னும் இரண்டெழுத்தைச் சிந்தை செய்வானாயின் அவனை எம்மைப்போலக் குருவாக அறிகுதி. அதனால் நாம் அதிக மகிழ்வை அடைவேம். இதினும் மேலாயது என்! பைத்தியத்தினாலேனும் ஒருவன் பிரணவத்தோடிசைந்த ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஒருமுறை உச்சரிப்பானாயின், அவன் எந்நிலையிலிருந்தாலும் எக்காலமும் பூசிக்கற்பாலனே

யாவான். ருத்திர, சம்பு, மகாதேவ, சர்வஞ்ஞ, சங்கர, ஸ்ரீவாமதேவ, ஸ்ரீகண்ட, ஸ்ரீநீலகண்ட என்னும் நாமங்களைச் சொல்லி நம்மைத் தியானிக்கின்றவனை எமது ஆஞ்ஞையினால் என்னை என்று மதிக்குதி. பிருகு என்பார் எமது பக்தருள்ளே சிரேஷ்டர். அவரிட்ட சாபத்தைக் கடத்தல் யாவர்க்கும் அரிதாகும். ஆதலினால் உனக்கு அந்த இருபத்தைந்து அவதாரமும் எய்தும். இந்த அவதாரம் லோகோபகாரமாயிருக்கும். கவுதமர், ததீசி, கண்ணுவர், சியவனர், பிரமா, நந்தி என்னும் ஷண்முனிவர்களும் ஒவ்வோர் ஏதுவினால் துரோகஞ் செய்த பிராமணர்களை வைதிகநெறி பிறழ்ந்தவர்களாயும், சிவநிந்தாபராயணர்களாயும், நெற்றியிலே யோனிமுத்திரையுடையர்களாயும் போமாறு சபித்தார்கள். கமலக்கண்ண! இப்படிச் சபிக்கப்பட்ட பிராமணருள்ளே காசியப கோத்திரத்திலே எக்காலமும வேதநிந்தை செய்பவரும், விபூதிருத்திராக்ஷங்களை நிந்திப்பவரும் நம்மை நிந்திப்பவரும், வைதிகர்களையும் நமது பக்தர்களையும் நிந்தை செய்பவரும், எப்போதுந் தப்தமுத்திரையுடையரும், பாஞ்சராத்திரபராயணருமாகிய வாசுதேவர் என்னும் பெயரோடு இக்கலியுகத்திலே ஒருவர் பிறப்பார். இவர் பாஞ்சராத்திரிகளெல்லோர்க்கும் தேசிகராவர். அவர் உன்னைப் புதல்வனாகப் பெறும் பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ் செய்யப் போகின்றார். அப்போது நமது ஆஞ்ஞையின் படியே நீ அவருக்குப் புதல்வனாய்ப் பிறக்குதி. மூன்று வயசு தொடுத்து நீ எம்மைச் சிறுபிள்ளை விளையாட்டாய்ப் பூசித்துக்கொண்டு வருங்கால், ஐந்தாம் வயசிலே உனக்கு நாம் சமஸ்த வித்தைகளையும் மனோரதபோகங்களையுந் தந்து, இறுதியிலே எமது சாயுச்சிய பதவியையும் அருளுவேம். இருபத்தைந்து அவதாரங்களுள்ளே ஐந்து அவதாரங்களில் உனது சுருவத்தை நாசஞ் செய்து, மற்றைய இருபது அவதாரங்களினும் நீநம்மைப் பூசிப்ப நாம் உனக்கு விரும்பியது கொடுப்பேம்; அதனால் நீதிருப்தி பூணக்கடவை; உன்னுடைய அவதாரங்களைச் சனங்களெல்லாம் வழிபடுவார்கள். அப்படி வழிபடுவோர் உனது பதத்தை அடைவார். இன்னும் ஒரு ரகசியம் சொல்கின்றேம் கேள். அஃதாவது உனது சென்மம் ஒன்றிலே நீஉன்பாரியைப் பிரியப் பெறுவாய் என்றார். நம்மைலிங்க ரூபமாக வைத்துப்பூசித்தும், துதித்தும், புகழ்ந்தும், நமஸ்கரிதததும் வருபவர்களுக்குப் போக மோக்ஷங்களைச் சந்தேகமின்றியருள்வேம். இந்தக் கஞ்சாபுரத்திலே மூன்று தினம் வாசஞ் செய்து, சிவபக்தர்களாகிய பிராமணர்களைப் பூசை தர்ப்பணங்களால் வழிபட்டு' மகாமந்திரரகசியமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தைச் செபிக்கின்றவர்கள் கோடிசென்மங்களிலே செய்த பாபங்களும் நாசமாக, தேகாந்தத்திலே சாயுச்சியத்தை அடைகின்றார்கள் என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். விஷ்ணு இவற்றைக் கேட்டு தேவதேவரே! மகாதேவரே! சந்திரார்த்த சேகரரே! உமது திருவடியை அடைந்தேன். கஞ்சாபுரத்திலே நான் உம்மைப் பூசைசெய்து கொண்டிருக்குங்கால், எனது மனோபீஷ்டமெல்லாம் முற்றுமாறு வரந்தந்தருளல் வேண்டுமென்று வேண்ட, அதற்குச் சிவபெருமான் அங்ஙனமாகுக என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினார். ஸ்ரீபதிநாயகராகிய விஷ்ணுவும் தமது தானத்தை அடைந்தார்.

இந்தப் புண்ணிய க்ஷேத்திரமாகிய கஞ்சாபுரத்திலேஎழுந்தருளியிருக்கின்ற அக்கினீசுவரப் பெருமான்மீது அன்புடைமையால் வைதிக சைவப் பிராமணர்கள் அவர் கருணைக்குப் பாத்திரராயினர். இவர்களை நினைக்கும நினைவே மகாபாதகங்களையும் நாசஞ் செய்யும். இவர்கள் சாபாலோபநிஷதங்களை உச்சாரணஞ் செய்து, வைதிகசைவ விபூதிகொண்டு திரிகாலமும் உத்தூளன திரிபுண்டரஞ் செய்பவர்கள், திரிகாலங்களினும் பக்தியோடு சிவார்ச்சனை செய்பவர்கள். சிவ விரதங்களையும் நக்த விரதங்களையும் அநுஷ்டிப்பவர்கள். வேதாத்தியயனஞ் செய்பவர்கள். சிரௌதாக்கினி வளர்ப்பவர்கள். ஒவ்வோர் கிரகத்திலும் புரோடாச அவ்ய சம்பந்தமாகிய தூமத்தினாலே தூய்மை வாய்ந்தவர்கள். ருத்திராக்ஷதாரணர்களாயும், ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்பவர்களாயும், சிவபூசாபராயணர்களாயும் சிவபுராணார்த்தங்களை ஆராய்பவராயும், சிவநாமத்தையே உச்சரிப்பவர்களாயும், சிவபக்தர்கண்மீது எக்காலமும் அன்புடையராயும், சிவதரிசனம், சிவநமஸ்காரம், சிவபூசை முதலியவைகளிலே ஓர்காலும் வழுவாதவராயும்; சிவபூசாவிஷயம் பற்றிச் சிவாகமங்களை நன்றாக ஆராய்ந்தறிநதவர்களாயும், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களையும் மற்றைய திருத்தொண்டுகளையும் எக்காலமும் செய்பவராயுள்ளார்கள். அவர்கள் மனைவியரும் அவர்களைப்போற் றிருத்தொண்டு செய்பவர்கள். தமது நாயகர்களுக்குத் தொண்டு செய்தும், சிவபூசை செய்தும், பஞ்சாக்ஷரசெபஞ் செய்தும், சிவ கைங்கரியங்கள் செய்தும் வருவார். இவர்கள் அருந்ததியினும் சிறந்த கற்பினையுடையார். அங்கே எக்காலமும்வேதசிரசுகளை நன்கு உணர்ந்து, சிவபூசாபராயணராய், பஸ்மருத்திராக்ஷதாரிகளாயுள்ள பரமகம்ச சந்நியாசிகள் அக்கினீசுவரப்பெருமானைத் தலையன்பினாலே எக்காலமும் சேவிக்குமாறு வாசஞ்செய்கின்றார்கள்.

பின்னர் அந்தக்கஞ்சாபுரத்திலே விஷ்ணுவானவர் கற்பங்கடோறும் தமது சாபநிவாரணத்தின்பொருட்டு அக்கினீசுவரப் பெருமானைப் பூசித்துக்கொண்டு வந்தார். இந்தத்தல விசேஷத்தை நோக்கியே அயன் அரி இந்திரன் அக்கினி என்போர் தத்தம் நாமங்களினாலே தனித்தனியே அங்கே தீர்த்தங்கள் அமைத்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். இப்பொழுதும் தேவர்கள் மகாதேவருக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டு வருகின்றார்கள்.

(அ) அரதத்தாசாரியரின் சென்னதி விருத்தாந்தம் வருமாறு:—கௌதம முனிவராலும் நந்திகேசுராலும் சபிக்கப்பட்ட வைஷ்ணவப் பிராமணர்களிற் சிலர் கஞ்சாபுரத்து விஷ்ணுவாலயத்துக்குச் சமீபத்திலே வாசஞ்செய்கின்றார்கள் அவர்கள் வெள்ளை மண் பூசுபவர்கள். வெளளை வஸ்திரம் உடுப்பவர். யஞ்ஞோபவீத தாரணர்கள். தப்தமுத்திரை தரிப்பவர்கள். வேதசார விமுகர்கள். பாஞ்சராத்திர பராயணர்கள். சிவநிந்தை எக்காலமுஞ் செய்பவர்கள். வைதிகப் பிராமணரைத் தூஷிப்பவர்கள். விபூதி ருத்திராக்ஷந் தரித்தவர்களைக் குரூர திருஷ்டிகொண்டு பார்ப்பவர்கள், இவர்களுள்ளே வாசுதேவர் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். இந்தப் பிராமணர் ஓர் புத்திரனை வாஞ்சித்து விஷ்ணுவை நோக்கி

மெய்யன்போடு உபசித்தார். சுப்பிரதீகர் என்பவர் ஒருவர் ஓர் புத்திரியை வாஞ்சித்துத் தவஞ்செய்தார். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அவ்விருவர்மீதும் பிரீதிகொண்டு இலக்குமியைவிழித்து, பிராணநாயகியே! நீ பூமியின்கண்ணேசென்று சுப்பிரதீகருக்குப் புத்திரியாகப் பிறக்குதியாக, நான் வாசுதேவருக்குப் புதல்வனாகச் செனிப்பேன் என்று இந்தப் பிரகாரஞ் சொல்லிவிட்டு, பாஷண்டமதமாகிய வைஷ்ணவத்தை அநுசரித்திருக்கும் இந்த வைஷ்ணவர்களைச் சர்ப்பசயனரும் உலகரக்ஷகருமாகிய தாம் அருள்நோக்கஞ் செய்து, வைதிக நெறிக்கண்ணே நிறுத்த நினைந்து, கம்சாகரப்பெருமானிடத்திலே அருள்பெற்றுக்கொண்ட சிருங்கி வாசுதேவருடைய மனைவி வயிற்றிலே உற்பத்தியாயினார். ஐந்து கிரகங்கள் தத்தம் வீடுகளிலே உச்சத்தானத்தை அடைந்தபோது, உமாதேவியார் கந்தசுவாமியைப் பெற்றாற்போல சிவபிரானார் திருவடித்தாமரையை மறவாத அப்புதல்வனை அவள் பெற்றாள். அப்போது, புஷ்பமழை பொழிந்தது. துந்துபிகள் ஒலித்தன. தேவரம்பையர் நடித்தனர். சிவபக்தர்களுக்கு, வலத்தோளும் வலக்காலும் வலக்கண்ணும் துடித்தன. வைஷ்ணவர்களுக்கு இடப்புயங்களும் இடக்கால்களும் இடக்கணகளும் துடித்தன. இனிமையோடு தென்றல்வீசிற்று. அக்கினி களங்கமின்றிச் சொலித்தது. திக்குகளெல்லாஞ் சந்தோஷம் மலிந்தது. இங்ஙனம் புதல்வனுடைய சனனத்தைக் கேட்ட பிதாவானவர் மனமகிழ்ந்து சுருதிசாஸ்திரமறிந்தவர்களையும் வேதபாரகர்களையும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கோதானம் பூதானம் இரண்ணியதானம் என்பவைகளைச் செய்தார். பின்னர் ஜாதகர்மஞ் செய்தார். பதினோராம் நாள் ஸ்நானஞ்செய்து பிள்ளைக்கு வாய்ப்பாக சுதர்சனர் என்னும் நாமகரணஞ் செய்தார். பாலரும் வளர் பிறைச் சந்திரன்போல மெல்ல வளர்வாராயினார். தமது இரண்டுகைகளினாலும் தம்மிரண்டு பாதாங்குஷ்டங்களையும் வாயிலே வைத்துச் சுவை பார்ப்பார். பின்னர்த் தொட்டிலின்கண்ணே ஆடியும், தாயின்பாலைப் பருகியும் முதிர்வார். ஆறாம் மாசத்திலே அவர் பந்து மித்திரர்கள் அவருக்கு அன்னப்பிராசனஞ் செய்தார்கள். அவருக்கு அநேக ஆபரணங்களுஞ் சூட்டினார்கள். பாலரும் தமது இனிமையாகிய வார்த்தையினாலே தந்தையாரைப் பிரீதிசெய்தார். சிவபக்தர் வழியிலே போம்பொழுது அவர் கொடுத்த விபூதியைவாங்கி அப்பாலர் நெற்றியிலே இட்டார். அதைக்கண்ட தாயார் புதல்வனுக்கு ஸ்நானஞ்செய்து தக்க தக்க தானங்களிலே ஆபரணம் அணிந்து, அரி சூர்ணத்தையும் வெள்ளைமண்ணையும் பூசினாள். அப்போது அப்புதல்வனார் வீதியிற் போந்து கஞ்சாபுரத்துப் பிராமணரும் சிவபக்தருமாகிய பசுபதி என்பாரை விபூதி ருத்திராக்ஷம் பிரசாதிக்கும்படி அன்பினோடும் வேண்டி, அவற்றை அவர் கொடுக்கப்பெற்று அவ்வெள்ளைமண் மஞ்சட்பொடிகளை அழித்துவிட்டு, சர்வாங்கமும் விபூதி உத்தூளனஞ்செய்து திரிபுண்டரமாகத் தரித்து, உருத்திராக்ஷம் பூண்டு, சிவாலயத்தினுள்ளே போந்து, சிவபெருமானைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து நமஸ்கரித்து சிவபிரானுக்கு உவப்பாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். இவற்றைச் சனங்களெல்லாம் நோக்கி முனிவர்களும் செயற்கரிய செய்கையை இப்பாலவைஷ்ணவர் செய்கின்றாரே முன்னே மகாதேவரை நேத்திரகமலத்தினாலே பூசித்த மாதவரே இப்போது சனங்களை இரக்ஷிக்கும்பொருட்டும், வைதிக மார்க்கத்தை நிறுத்தும்பொருட்டும், சிவபக்தியை வளர்க்கும்பொருட்டும் இங்ஙனம் திருவவதாரஞ் செய்தனரோ என்பார். மூன்றாம் வயசிலே இவருக்குச் சௌளகருமமும் ஐந்தாம் வயசிலே உபநயனமுஞ் செய்யப்பட்டன. இதுவரையும் அப்பாலர் விபூதி தாரண முதலியன செய்தமையைப் பாலக்கிரீடை என்று நினைந்து கொண்டிருந்த பிதாவாகிய வாசுதேவர் அக்குழந்தையை அழைத்து, "குழந்தையே! நீ சிவன் கோயிலுக்கு ஓர்காலும் போகாதே, ஓர்காலும் விபூதிகொண்டு உத்தூளன திரிபுண்டரதாரணஞ் செய்யாதே, சிவபக்தர்களோடிணங்காதே. அவர்களோடு பேசாதே; உருத்திராக்ஷதாரணஞ் செய்யாதே, ஸ்ரீ விஷ்ணுவின் சுத்தமாகிய பாதத்தையே சிந்தைசெய்" என்று புதல்வனுக்கு உபதேசித்தார். இப்படிச்சொல்லியும் பாலனானவர் விபூதியையும் ருத்திராக்ஷத்தையும் விடாதவராய் சிவபக்தரை வணங்கி அவர் பாததூளியைச் சிரசிலே தரித்து சிவநாமங்களை உச்சரித்து, அக்கினீசுவராலயத்தை அடைந்து, அதனைப் பன்முறையும் வலம்வந்து வணங்கி, அங்கே திருத்தொண்டு செய்துவருவாராயினார். இவ்வொழுக்கத்தைக்கண்ட பிதாவானவர் அடிக்கடி யான் புத்தி புகட்டியும் என்வார்த்தையைப் பாலன் கேட்கின்றானில்லையே என்று அப்பாலனைக் கயிற்றினாலே கட்டி, கசையினாலே பின்னும் அடித்துத் தம் மதாசாரத்தை உபதேசித்தார். கட்டினின்று விடுபட்டவுடனே புறத்தேபோய்ச் சிவாலயத்தை அடைந்து, மனோவாக்குக் காயங்களினாலே சிவபெருமானுக்குப் பிரீதியாகிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்தார். பிதாவானவன் தன் மனைவியை நோக்கி "என் புதல்வன் என் வார்த்தையைக் கேட்கும் வரையும் நீ அவனுக்கு அன்னமிடாதே" என்று சொல்லிப்போயினான். அவன் போனபின்னர்ச் சிவபக்தசிரோமணியாராகிய பாலர் விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணஞ்செய்து, சிவபெருமானைச் சேவித்துக்கொண்டு போசனம் செய்யுமாறு வீட்டுக்கு மீண்டுவந்து தமதுதாயாரைநோக்கி "என் இனிய அன்னையே, என்னைப் பசி அதிகம் வாட்டுகின்றது, எனக்கு அன்னமிடுவாயாக என்று கேட்டுத் தன் தாயின் கையைப் பலமாகப்பற்றி இழுத்து நெருக்கினார். அப்போது தாயானவள் பாலனைப் பார்த்து, ஐயோ பாலா! நீ தம்முடைய வார்த்தைக்கமைந்து நடக்கும் வரையும் அன்னமிடல் வேண்டாம்" என்று உன் பிதா சொல்லிப்போயினார். ஆதலால், நீ உன்பிதாவின் சொல்லைக்கேள். உன் பிதாவின் வார்த்தையை ஏன் கேட்கின்றாயில்லை; உன் பிதாவே உனக்கும் எனக்கும் தெய்வம். இப்போது நான் என் செய்வேன்" என்று தன் பாலனோடு அநுதாபமுற்றுக் கண்ணீர்வார்ந்தாள்.

(தொடரும்.)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித்தாந்தவசனபூஷணம்.

பதியிலக்கணம்.

தேய்வவணக்கம்.

சுத்தாந்தத் தினிதோங்குந் தூயனருட் டுணைவாய்ந்து
பித்தாந்தப் புறச்சமயப் பிணக்கொரீஇ யத்துவித
முத்தாந்தத் தரமிதென முடிபொருங்கு காட்டிடற்குச்
சித்தாந்த வசனபூ ஷணப்பனுவற் செப்புவமால்.

சித்தாந்தம். *

அவனவளதென்னு முயர்திணையுமஃறிணையுமாயகாரிய ரூபப்பிரபஞ்ச மெல்லா முபாதானத்தினின்றுந் தோன்று முறையிற்றோன்றி நிற்குமுறையினின் றொடுங்குமுறையிலொடுங்கிவரக் காண்கையா லிவ்வுலகத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகிய † பதியொருவனுளன்.

உலகாயதன் மதம்.

பிரகஸ்பதி பகவான் முதலியோ ரிப்பிரபஞ்ச மநாதியே நிலைபெற்றுள்ள தென்று சொல்லுகையா லொரு பதியாற் றோன்றி நின்றொடுங்கு மென்பதடாது.

மறுப்பு.

நித்திய மென்கிற பிரபஞ்ச மநித்தியமென்று காட்டிடற் கனுமான முதலிய பிரமாணங்களாற் றாபிக்கவேண்டுவதில்லை· பூதகாரியமா யிவ்வுலகிற் பொருந்திய பொருள்களெல்லாம் பூமியின்கண்ணே கன்மமுறையின் முதல்வன் சங்கற்பத்தினா லுற்பத்திநாசமாகப் பிரத்தியட்சப் பிரமாணமாகிய சிறு சத்தி பொருந்திய நேத்திரங்களாற் காணலாம்.

உலகாயதன் மதம்.

பிரபஞ்சந் தானேதோன்றி நின்றழித லதற்கியல்பாகலினோர் பதி வேண்டுவதில்லை.

மறுப்பு.

இயல்பா யிருக்கும் பொரு ளொருபோதுண்டாகி யொருபோதின்றாகிக் காரியப்படுந் தன்மையில்லை.

உலாகாயதன் மதம்.

அங்ஙனந் தோன்றிநின் றழிதலே யியற்கை.

மறுப்பு.

காரியப்படுமாகி லப்பொழு தஃதியல்பல்லவாம்.

உலகாயதன் மதம்.

பூதகாரியமே தொழில், பூதங்களியல்பாகையா லெப்பொழுது மொரு சுபாவமாயிருக்கத்தக்க பூதங்கள் தாமே தொழில்களையெல்லா முண்டாக்கா நிற்கும்.

மறுப்பு.

அப்பூதங்கள் சடமாகையாற் றாமே தொழிற்படா வத்தொழிலை யுண்டாக்குவா னொருபதிவேண்டும்.

உலகாயதன் மதம்.

பிருதிவி அப்புத் தேயு வாயுவெனு நான்கு பூதங்களுங் கூடின சமவாயத்திற் சகலமுந் தோன்றி நிறகு மழியுமாகலா னவைகட் கந்நியமாக வோர் பதிவேண்டாம்.

மறுப்பு.*

நான்கு பூதங்களுமொப்ப முத்தொழிற் படுதலி னிவையொன்றினைக் காரியப்படுத்து மாற்றலில்லை, யிவைபோன்று முத்தொழிற் படுதலின்றி மேம்பாடுடைய வொருவனே யிவற்றைத் தொழிற்படுத்தவேண்டும்.

சௌத்திராந்திகன் மதம்.

† பஞ்சகந்தங்களுங் கூடின சமவாயத்தில் ‡ உருவம் அருவம் வீடு வழக்கென்று சொல்லு நான்கின் சார்பிற் பிரபஞ்சந் தோன்றும்.

மறுப்பு.

தோற்ற மில்பொருட்கோ வுள்பொருட்கோ? முயலிற் கோடுபோல வில்லாத தொருக்காலு முண்டாகாது, எப்போது முண்டாயிருப்ப தொன்று புதிதாகத் தோன்றவேண்டுவதில்லை. வியத்திரூப மென்கிற காரியரூபத்தினாலுளது

---

* சித்தாந்தம் - முடிந்த முடிவு.

† பதி - காக்கிறவன், பா - காத்தல், தி வினைமுதற்பொருள் விகுதி.

* இதனான் மீமாஞ்சகரு மறுக்கப்பட்டனர்.

† பஞ்சகந்தமாவன :—உருவகந்தம் பூதநான்கும் உபாதாய நான்குமாம், குறிப்புகந்தம் சோத்திராதியைந்தும் சித்தமொன்றுமாம், விஞ்ஞானகந்தம் அந்தக் கருவிகளாலறியு மாறறிவுமாம், வேதனாகந்தம் குசலாவேதனை, அகுசலாவேதனை, குசலாகுசலவேதனை யென மூன்றும், அவற்றுள் குசலாவேதனை சுகவறிவு, அகுசலாவேதனை துக்கவறிவு, குசலாகுசலவேதனை சுக்கதுக்கவறிவு, பாவனாகந்தம் புண்ணியம் பத்தும் பாவம் பத்துமாம், புண்ணியம் பத்தாவன அருள், அவாவின்மை, தவம், விருப்பமென மனத்தானிகழ்வனவும், இனியவைகூறல், மெய்மைகூறல், பயனுளகூறல், அறமுறைத்தலென வாக்கானிகழ்வனவும், வணக்கம், ஈகை, தவஞ்செய்தலெனக் காயத்தானிகழ்வனவுமாம், பாவம் பத்தாவன தீயன சிந்தித்தல், ஆசை, கோபமென மனத்தானிகழ்வனவும், கடுஞ்சொல், பொய்கூறல், பயனில்சொல், கோட்சொல்லுதலென வாக்கானிகழ்வனவும், களவு, கொல்லுதல், வீண்செய்கை யெனக் காயத்தானிகழ்வனவுமாய் ஆகப்பஞ்சகந்தவிரிவு பதினெட்டு.

‡ உருவமாவது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயுவெனப் பூதவுருநான்காயும்; வலி, கந்தம், இரதம், வன்னமென உபாதாயவுரு நான்காயு மிருவகைப்படும். அருவமாவது புலன்கள் பொறிவழியோடி யறிய வதனைக்கண்டது சித்தவருவென்றும், அங்ஙனங்கண்ட பொருளை நன்றென்றுந் தீதென்றுங் காண்டல் கன்மவருவென்று மிருவிதமாம், வீடாவது இராகாதி குணங்கள் பொன்றக்கெட்டு முத்தியின்ப மடையாது சேட்டைகெட முத்தியடையு மென்றது குற்றவீடென்றும், பஞ்சகந்தங்களுஞ் சந்தானத்துப் பொன்றக் கெட்டடைவது கந்தவீடென்று மிருவகைப்படும், வழக்கென்பது உள்வழக்கில்வழக்கென் றிருவகைப்பட்டுத் தொகையுண்மை வழக்கு தொகையின்மைவழக்கு, தொடர்ச்சியுண்மைவழக்கு, தொடர்ச்சியின்மைவழக்கு, மிகுத்துரையுண்மைவழக்கு, மிகுத்துரையின்மைவழக்கென வாறாம்.

மின்றிச் சத்திருப மென்கிற காரணரூபத்தினுலிலது மின்றியிருப்பதொரு பதார்த்தமுண்டாகி லச்சத்தாயுள்ள காரணத்தை யுபாதானமாக்கொண்டு காரியரூபமாகிற பிரபஞ்சமுண்டாம். உவர்ப்பூமியில் வித்துண்டா யிருந்ததாயினு மதனிடத்தங்குரோர்ப்பத்திக்குக் காரணமின்மையினில்லை, பசுவின்கொம்பி லங்குரோர்ப்பத்திக்குக் காரணமுண்மையிற் காரியமாகிய நாணலவ்விடத்துண்டாம். என்போலெனின்? பூமியிற் படத்திற்குங் கடத்திற்குங் காரணமான தந்துவு மிருத்துவு முண்டாயிருக்கவுந் தானே படமுங் கடமுமாகாமல் முறையே தந்துவாயனுலுங் குலாலனுலு முண்டாக்கப்படுமாறு உபாதான காரணமாயையினின்றும் பிரபஞ்சம் பதியாலுண்டாம்.

மாத்திமிகன் மதம்.

ஒரு காரணத்தினின்றும் பிரபஞ்சகாரியந் தோன்றுமிடத்துத் தானேதோன்றித் தானேயழியும்.

மறுப்பு.

என்று முள்ள பதார்த்தத்தினுக்கு நாசமில்லை, நாசத்தையடையின் மீளவு முண்டாகாது.

சமணன் மதம்.

காரிய மழிந்துபோம், காரணமழியாமற்கிடக்கும்.

மறுப்பு.

காரண முள்பொருளாகக் காரியமு மதன்கண் சூக்கும ரூபமாயுள்ளதாய்ப் பின்னர் தூலரூபமாய் விளங்கித் தோன்றும். இவையொரு பதியாலாம்.

பட்டாசாரியன் மதம்.

தேகங்களின் ருேற்றமுநாசமுங் கண்டோமன்றி யுலகிற்குத்தோற்றநாசங் கண்டோமில்லை.

மறுப்பு.

பிரபஞ்சமானது பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமாதியாயிருக்கும். பஞ்சபூத பரிணுமமாகிய தேகாதிகளொன்றிலே யொன்று தோன்றி யழிகையாற் பிரபஞ்சத்தினுக் கழிவுண்டாமெனத் தேகாதிகளே யறிவிக்கும்.

பட்டாசாரியன் மதம்.

பிரபஞ்சத்தி லொருதேசமழிய வொருதேசமழியாமனிற்கு முற்றுமழியக் கண்டதில்லை.

மறுப்பு.

பூமியிற் சொரியும் விதைகள் கார்காலத்தில் முற்றுந்தோன்றி வேனிற்காலத்தில் முற்றுமழியு மதுபோற் சிருட்டிகாலத்திற் பிரபஞ்சமுற்றுந் தோன்றிச் சங்காரகாலத்தில முற்றுமழிந்து காலத்தான் மாறும்.

காலவாதி மதம்.

காலமே பிரபஞ்சத்தை யுண்டாக்கித் திதித்துச் சங்காரத்தைச் செய்யும் பின் னித்தியமாவிருக்குமாகலின் காலமே பதி.

மறுப்பு.

காலஞ் சடமாகையினுற் பிரபஞ்ச காரியங்களை யுண்டாக்கவதற்கோர் பிரஞ்ஞையில்லை. நிமித்த காரணனுகிய பதியினேவலாற்காலந் துணைக்காரணமேயாம்.

தார்க்கிகர்.*

அணுப்பரிணுமமான பிரபஞ்ச மழிந்தபின்னரும் பரமாணுக்களாய்ச் சூக்குமத்தினின்றுங் கன்மங்களுக் கீடாக வொவ்வொரு காலங்களிற் பிரபஞ்சமாகத் தோன்றி நின்று ஒவ்வொரு காலங்களிலழியாநிற்கும்.

மறுப்பு.

கன்மமும் பரமாணுவுஞ் சடமாகலின் விதியையறிந்து பிரபஞ்சகாரியத்தைத் தாமாகத் தோற்றுவியாது, அன்றியும் பரமாணுக்கள் சங்காரகாலத்துச் சேரவழியும்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

காரணமான பரமாணுக்கள் பிரளயகாலத்து நாசமடையிற் காரியப்பிரபஞ்ச முண்டாவதற் கேதுவில்லை.

மறுப்பு.

காரணமாகிய மாயை நித்தியமாகலிற் காரியமாகிய பிரபஞ்ச மூண்டாகக்காணலாம்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணம் மாயையன்று பரமாணுவேயாம்.

மறுப்பு.

காரியமாகிய வுருவமும் ஏகதேசமும் பரமாணுவிற் காண்டலா லிவை யல்லாதமாயையே காரணமாம்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

பரமாணுக்களைக் காரியமென்று சொல்லவேண்டுவதில்லை.

மறுப்பு.

காரியவுருவமான வெல்லா மண்குட முதலியபோல வழியுமென்னு மேதுவினுற் பரமாணுக்க ளவயவத்தாகக் காணப்படுகையால் பிரளயகாலத்து நாசமாம். தனக்கொருகாரணமின்றியவயவப்படாத மாயையே பிரபஞ்ச காரியங்களை யுண்டாக்கும். என்போல வெனிற் சூக்கும வுருவமாகிய வித்தினின்றுந் தூலமாகிய சாகோபசாகைகள் பத்திரபுட்பங்கள் அதிரிசியமாகவுந் திரிசியமாகவுங் காணப்படுதல் அணுக்களிடத்துக் காணப்பெருது திரிசியமொன்றே காணப்படுகையா லணுவிலுண்டாகா, சத்திருபமாய் முன் சூக்குமத்திருந்த பிரபஞ்சம் வியத்திருபமாய் மீண்டுஞ் சத்திருபமாய் மாயையிற்ருேன்றி யொடுங்கும்.

நியாயவைசேடிகன் மதம்.

மரங்களினின்று முதிர்ந்த விலைகள் மீண்டு மரங்களிலேயே சென்ருெடுங்குமேல் மாயையிற் பிரபஞ்சம் வருவது மொடுங்குவதாகும்.

மறுப்பு.

காரியரூபமானவையெல்லாஞ் சூக்கும ரூபமாகக் காரணத்தினின்று மீளவுண்டாம், மரங்களினுதிர்ந்த விலைகள் சத்திரூப காரணமாய மரத்திற்ருனே நிலைபே றுடைமையிற்ரும் காரியப்பட்ட மரங்களுக்குக் காரணமாக விருக்கிற பிருதிவியிலொடுங்கித் தாமீளத் தோன்றுதற்குரிய பிறகாரணங்களாகிய கன்மங்காலமுதலிய கூடியவழி யனந்த பத்திரசத்திரூபமாகிய மரத்தில் வேறு வேறிலையாகத் தோன்றும், அன்றி

* இவ்வணுகாரண வாதஞ் சௌததிராந்திகர், வைபாடிகர், ஆசிவகர் முதலியவர்க்கு மொக்குமேனுந் தலைமைபற்றித் தார்க்கிகர்மேல்வைத்துக் கூறியது.

யுங் கடலின்கண் வாயுவினாற்றோன்றும் அலை திரை குமிழிமுதலியன மீண்டு மக்கடலினிடத்தே லயித்துவருவதுபோல முதல்வன் சத்தியான் மாயையினின்றுந் தோன்றி லயித்துவருதலே யுண்மை.

பிரபாகரன்வினா.

மாயையிற் றோன்றுமென்ற பிரபஞ்ச மாதியோ? அனாதியோ?

விடை.

காலத்திரயத்துமுள்ள மாயையின் காரியஞ் சத்திருபத்தினாலும் வியத்தி ரூபத்தினாலு நிலைபெற்றுச் சத்திருபந் திரிந்து வியத்தி ரூபமாக வருதலாற் பிரவாகவனாதி, சடமாகியமாயை முதல்வனாற் சத்திருபம் வியத்திருபமாக வொருகாலத்திற் காரியப்படுகையா லாதியாம்.

நிரீச்சுரசாங்கியன் மதம்.

உலகந் தனக்கு முதற்காரணமாகிய மாயையி னொடுங்குவதன்றி நிமித்தகாரண னொருவனுண்டென்று மவன்மாட்டொடுங்குமென்றுங் கூறுதலடாது, யாது யாண்டொடுங்கு மஃததனி லுற்பத்தியாமென்னு மவினாபாவத்தான் மாயையி னொடுங்கிய வுலகத்தை மாயையே தோற்றுவிக்கும்.

மறுப்பு.

மாயையு முலகமும் வித்துமங்குரமும்போலு மாகலின் வித்துக்காதாரமாகிய நிலங்குளிர்ந்தவழி யதன்கண் வித்துள்ளதாக வதினின்று மங்குரந் தோன்றியவாறுபோல மாயை தனக்காதாரமாய் நின்று தோற்றுவிக்கு முதல்வனது சத்தியின் கண்ணுள்ளதாய் நிற்றலா லச்சத்தி சங்கற்பித்தவழி யவரவர் வினைக்கீடாக வவ்வக்காரியங்களை யவ்வவ்வியல்பிற் பிறழாமற் பயக்குஞ் சதுர்ப்பாடுடைத்தாம். அல்லுழியுடைத்தன்று, நிலங்குளிர்ந்தவழி யதன்கண்கிடந்தன்றி வித்து முளையைத் தோற்றாதவாறுபோலும். ஆகலின் மாயையி னொடுங்கித் தோன்றிய வுலக மதற்காதாரமாய் நின்ற முதல்வன் சத்தியி னொடுங்கித் தோன்றியதேயாம்.

நிரீச்சுரசாங்கியன் வினா.

முதல்வன் பிரபஞ்சகாரியத்தை யுண்டாக்குமிடத்துத் தானே யுண்டாக்குவானோ? ஒரு காரணத்திலுண்டாக்குவானோ?

விடை.

பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துமிடத்து முதல்வன் காரணத்தினின்றுங் காரியங்களை யுண்டாக்குவன். அக்காரணம் முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்தகாரண மெனமூவகைப்படும், ஒருகுடத்திற்கு மண் முதற்காரணம், திரிகை துணைக்காரணம், குலால னிமித்தகாரணம் அதுபோற் பிரபஞ்சத்திற்கு மாயை முதற்காரணம், சத்தி துணைக்காரணம், முதல்வ னிமித்தகாரணம்.

பாஸ்கரியன் மதம்.

அருவத்தி லுருவம் வராது, அவிகாரத்தில் விகாரம் வராது ஆகலின் மாயையிற் பிரபஞ்சம் வராது.

மறுப்பு.

அருவமான வாகாயத்தில் வாயுமுதலிய பேதங்களும், மேகங்களும், மின்னல்களும், இடிகளுந் தோன்றுமாறுபோற் றோன்றும்.

புத்தன்வினா.

மாயையினின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாம் வகை யெவ்வாறு?

விடை.

பூமியின்கண் மண்ணின் விகாரமாகிய கடாதி காரியங்கள் *குலாலனாலுண்டாக்கப்படுமாறுபோல தான் கருதிய சகத்திலுண்டாய காரியமெல்லாந் தத்தங்காரணங்களிலே யுதிப்பிப்பன்.

புத்தன்வினா.

அருவமாய பதியொருதொழிலை யெவ்வாறியற்றுவன்?

விடை.

அமூர்த்தமாய் அப்பிரத்தியட்சமாய் நிராதாரமாய் நிற்குங் காலமானது தாத்துவிக சகல பிரபஞ்சங்களையுந் தோற்றுவித்து நிற்பித்துப்போக்குவிக்குமாறுபோல பதியியற்றுவன்.

ஆசீவகன் வினா.

நிர்விகாரியாய பதிமுத்தொழிலைப் புரியுமிடத்தவனுக்கவை பாரமாகாதோ?

விடை.

யாதாமொருவன் கற்கப்பட்ட வேதாகமங்களின் சத்தமத்தமாகிய விரண்டுங் கற்றவனறிவிலேயிருந்து வருத்தமற வவனிடத்திற்றோன்றி யொடுங்கு முறைமைபோலவும், சாக்கிர முதலியவவத்தைகளைந்து மான்மாவினிடத்துப் பிரயாசமற வொடுங்கித்தோன்று முறைமைபோலவு முதல்வனிடத்துப் பாரமின்றித்தோன்றும்.

புத்தன்வினா.

சங்காரகாலத்துப் பதியினிடத்தொடுங்கின வான்மா மீளவுந் தோன்றுவானேன்?

விடை.

மலநீங்காது தனுமுதலிய வுபசம்மாரப்படுகையாற் புனருற்பத்தியாகவேண்டியதாயிற்று.

புத்தன்வினா.

ஆன்மாக்களுக்கு மலங்களுக்கு மழிவில்லையாயின் சங்காரகாலத்திற் சங்காரப்பட்டவை யாவை?

விடை.

ஆன்மாக்களுக் கநாதியிலே மறைப்பையுண்டாக்கி மயக்கிக்கொண்டு நிற்கிற ஆணவமலத்தின் சத்திகளை நீக்குகிற மாயையிற் காரியமாய முப்பத்தொரு தத்துவங்களுமழியும்.

பாஞ்சராத்திரிவினா.

சிருட்டிக்குப் † பிரமனுந் திதிக்கு விண்டுவுஞ் சங்காரத்திற்கு ருத்திரனுமாக, முக்காலத்திற்கு முத்தொழிற்குஞ் சங்கார கர்த்தாவே யுளனெனலெவ்வாறு? பிரமவிண்டுக்கள் தங்கள் பலத்தினா னிலைபெற்றிராரா?

விடை.

சிருட்டி திதி நிமித்த முண்டானவர் நிலைபெற்று நிற்கிற் பிரபஞ்சஞ்சங்காரப்படாது ஆகலினவர்க ளுபசம்மாரப்படுவர்.

---

* முதல்வன் பிரயோசக (ஏவுகிற) கர்த்தா, குலாலன் பிரயோச்சிய (ஏவப்படுகிற) கர்த்தா ஆகலிற் பிரதிஞ்ஞாவிரோதமின்று.

† இரணிய கருப்பமதத்தையு மறுத்தற்பொருட்டுப் படைப்புக் கடவுளையு முடன்கூறப்பட்டது.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

சிருட்டி திதிக்கர்த்தர்க ளுபசங்காரப்படின் சிருட்டியாதிகிருத்திய மொழிந்து பிரபஞ்சஞ் சூன்யமாய்விடாதோ?

விடை.

தனக் கீறில்லாத முதல்வன் சிருட்டி திதி கர்த்தர்களையும் பிரபஞ்சத்தினையுஞ் சங்கரித்து நிற்கையாலும், புனருற்பவமுண்டென்று கேட்கப் படுகையாலும், பாரிசேடப் பிரமாணத்தால் அம்முதல்வனே சூக்கும சிருட்டி யுண்டாக்கித் தூல கிருத்தியங்களைப் பண்ணுவர், ஆசையாற் றடையற்ற இச்சா ஞானக்கிரியைகளை யுடைய முதல்வனு லான்மாக்களியாருமுற்பத்தியாதி தருமங்களைப்பெறுவர். அல்லதூஉம் சங்கார காலத்திலேனையிருவருந் தங்களாற்றலுட னிலைபெற்றிருப்பாரே லுலகஞ் சங்காரப்படுதலில்லையாம். சங்காரக்கடவு ளெனப்படுவோன் சிலவற்றை நீக்கிச் சங்கரிப்பானல்லன். அத்தன்மையனன சங்காரக்கடவுளை வேறு சங்கரிப்பாருமில்லை ஆகலின் முழுதுஞ் சங்கரித்த பின்னரவனொருவனே யெஞ்சி நிற்றலா லொடுங்கிய வுலகங்கட்கு அச்சங்கரனே பெரிய வாதரவாம், அவனே யொடுங்கிய வுலகத்தை மீளத் தோற்றுவிப்பதற்கும் நிறுத்து விப்பதற்கு முரியனும்.

பாஞ்சராத்திரி மதம்.

உலகிற்கு முதற்காரணமாய மூலப்பகுதி வாசுதேவ னுருவாகலா னுலகமவன்மாட் டொடுங்குமென்னலே யமைவுடைத்து, முதற்காரணத்தின் வேறாய் நின்ற நிமித்தகாரணமெனக்கொண்ட சங்காரக் கருத்தாவின்மாட்டொடுங்கு மென்றல் பொருந்தாது.

மறுப்பு.

அங்ஙனங் கொள்ளின் மூலப்பகுதிக்கு மேலுளதாய புவனங்க ளதனுல் வியாபிக்கப்படாமையிற் கீழுள்ள வேகதேச மாத்திரையே யாண்டொடுங்குவதன்றி மாயாக் காரியத்தொகுதி முழுவது மாண்டொடுங்காது.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்துந் திதித்துஞ் சங்கரித்தும் வருகிற கிருத்தியங்கள் மூன்று முதல்வனுக்கனுதியே யுண்டாயிருக்கின் ஆன்மாக்களைப்போல வவனும் விகாரமடையானோ?

விடை.

ஆதித்தன் சந்நிதியிற் றமரையானதலரும், சூரிய காந்தக்கல்லக்கினியை யுமிழும், சலஞ்சுவரும் இவையாதித்தனுற் செய்யப்பட்டு மவனுக்கு விகார மில்லாததுபோல முதல்வன் விகாரமற்று நிற்பன்.

பாஞ்சராத்திரி வினா.

சூரியன் சங்கற்ப மில்லாமற் றனே யுலக சேட்டை நடப்பதுபோலச் சிவசங்கற்ப மில்லாமற்றனே பஞ்சகிருத்திய நடக்குமெனின் முதல்வனுக்குச் சர்வஞத்துவ பங்கம் வாராதோ?

மறுப்பு.

பிரயத்தின மில்லாமலு மாயாச மில்லாமலுஞ் சங்கற்பசகிதமரசன் சந்நிதான மாத்திரத்து ஆஞ்ஞாசக்கர மந்திரியாதிகளிடத்திவடக்கின்றற்போல முதல்வன் சங்கற்ப மாத்திரத்தாற் பஞ்சகிருத்திய நடக்கும்.

அனேகேசுரவாதி மதம்.

தேர்முதலாயின பலர்கூடிச் செய்யக்காண்டலி னவற்றினுமதிக விசித்தரமான வுலகத்திற்கு முதற்கடவுளர் பலருண்டு.

மறுப்பு.

தேர்முதலாயின பலராற் செய்யப்படினு மப்பலரு மொருவ னேவல்வழிநின்றே செய்பவராகலானும், வேதத்துட் காரணவாக்கியங்களிற் சுட்டுணர்வினராகிய நாராயணன் இரணியகருப்பன் இந்திரன் அக்கினி சூரியன் முதலியோரைக் காரணமென்றது குயவன்போல வவாந்தரகாரணம்பற்றியேயாகலி னவையெல்லா மாகுபெயராற் சங்காரகாரணனுகிய முதற்கடவுளையே யுணர்த்திநிற்கு மாகலானுஞ் செய்துஞ் செய்வித்து மெல்லாத்தொழிற்கும் வினைமுதலாய் நிற்கு முதற்கடவுள் சங்காரகர்த்தா வொருவனேயாம்.

புத்தன் வினா.

சிருட்டியாதி கிருத்தியங்களை யென்ன பயன் கருதி பதி செய்கின்றனன்?

விடை.

பதியினுடைய * திருவிளையாட்டென்று சொல்லலாம்.

புத்தன்வினா.

திருவிளையாட்டென்னின் பதி பாலரைப்போற் பயனற்ற காரியஞ் செய்பவனுகானோ?

விடை.

ஆன்மாக்களுக்கு நிலைபெற்ற போக மோட்சங்களைக் கொடுப்பதற்கும், அனுதியே சகசமாயிருக்கிற மலங்களைப் போக்குதற்கும் காரணமாகச் செய்தானென்றும் அனுக்கிரகத்தின் பொருட்டென்றுஞ் சொல்லலாம்.

புத்தன் வினா.

பதி யனுக்கிரகமுடையரேல் சங்கரிப்பானேன்?

விடை.

ஆன்மாக்களுக்கு இருவினை நுகர்ச்சியாலுற்ற விளைப்பை யொழித்தற்பொருட்டுக் காரியங்களை முதற்காரணத்தில் மறைத்துத் தேகங்களைப் பிரித்து அறிவு இச்சை தொழில்களை மறைத்தலாம்.

புத்தன் வினா.

அவ்வாறிளைப்பாற்றிவிடாம லான்மாக்கள் துக்கத்தினை யனுபவிக்க மீளவுஞ் சிருட்டிப்பானேன்?

விடை.

மலநீங்குகைக்குக் காரணமாக ஆன்மாக்களுக்குத் தனு கரண புவன போகங்களைக் கொடுத்துக் கன்மத்தைத் தொலைப்பித்தல் அதாவது முதற்காரணத்திலிருந்து காரியத்தை வெளிப்படுத்தலுந் தேகங்களைக்கூட்டி மறைத்திருந்த அறிவு இச்சை தொழில்களை வெளிப்படுத்தலுமாம்.

அஷ்டாவதானம்

பூவை—கலியாணசுந்தரமுதலியார்.

(தொடரும்)

---

* பத்துப்பாரஞ் சுமக்குஞ் சாத்தனுக்கு ஐங்கலபாரஞ் சுமத்தல் விளையாட்டென்பதுபோலும்.

பிராணலயம்.

(204-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சிலசமயங்களில் பாயும் கிரணங்களற்று வட்டமாய்த்திரண்ட வெண்ணிறச் சோதிவடிவங்கள் தோற்றுகின்றன. அப்பொழுது, விழியை அசைக்காமற் கொஞ்சநேரங்கூட அவைகளின்மீது கவனமாய்த் தாரணைசெய்வது எளிதன்று. ஆகையான், இப்படிப்பட்ட சோதியில் "சலனதிருஷ்டி" (அசையும் பார்வை) யுடன் தாரணாப்பியாசஞ் செய்யவேண்டுமென்று "மண்டலப்பிராஹ்மணோபநிஷத்"திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது: చలనదృష్ట్యా వ్యోమభాగవీక్షితుః పురుషస్యదృష్ట్య గ్రే జ్యోతిర్మయూఖా వర్తంతే. இந்தச் சோதிப்பக்தில் திருஷ்டியை நிலையாய் நிறுத்தலாமென்றும் அதே உபநிஷத்து சொல்லுகின்றது. அஃது அப்படி இருந்த போதிலும், சலனமில்லாமல் தியானஞ் செய்ய முடியுமென்று விளங்கவில்லை. நாதமாகவும் சோதியாகவும் பிராணன் திரியும்பொழுது, அவைஇரண்டும் இல்லாத இடங்களிற் பிராணன் சோஷித்துப்போகின்றது. அவ்வாறு பிராணன் சோஷித்த பாகங்கள் அசைவற்று உயிரற்றவைகளைப்போல் தோற்றுகின்றன. அந்தப் பாசங்கள் இருக்கின்றன வென்னும் நினைவுகூட இருப்பதில்லை. இஃது உண்மையென்று வேதம் சொல்லுகின்றது:—స్వాత్మన్యేవావతిష్ఠేహం తురీయరూపపదేనిశం, అన్తరేవశశామాస్య క్రమేణప్రాణసన్తతిః. జ్వాలాజాలపరిస్పంశోదగ్ధేన్ధన ఇవానలః, ప్రబుద్ధోపిసుషుప్తస్థః సుషిప్తః ప్రబుద్ధవాన్. తుర్యమూలంబ్యాకాయాంత స్తిష్ఠామి స్తంభితస్థితిః. "நான் என்னுடைய சொந்த ஆத்மாவினிடத்துத் துரியமென்னும் நிலையில் எப்பொழுது மிருக்கின்றேன். சுவாலையாய் எரிந்துகொண்டிருந்த தணலில் நெருப்பு தணிந்து இல்லாமற் போவதுபோல, பிராண சந்ததிகள் (பிராணசக்தியும் அதன் வேற்றுமையினுலு திக்கும் சோதி முதலியனவும்) லயமாகின்றன. (தனது) ஆத்மாவின்கண் பிரஜ்ஞை பூர்த்தியாய் இருந்தபோதிலும், ஸுஷுப்தி, அல்லது, அயர்ந்த நித்திரையில் பிரஜ்ஞை யற்றிருப்பதுபோல் இருக்கின்றான். நல்ல தூக்கத்திற்போல பிரஜ்ஞை இல்லாதவனைத் தோற்றியபோதிலும், பாரமார்த்திக தசையில் (ஆத்மநிலையில்) அவனுக்குப் பிரஜ்ஞை இருக்கின்றது. தேகத்திற்குள் துரியமென்னும் (நான்காவது அவஸ்தை) ஸ்திதியைப்பற்றிக்கொண்டு ஸ்தம்பத்தைப்போல் இருக்கின்றேன்"— 'அந்நபூர்ணோபநிஷத்து.'

ஈற்றயல் இருளும் ஒளியும்.

பிராணன் எவ்வாறு லயமாகின்றது? அது மனது, நாதம், சோதி, ஆகிய இவைகளாய்த் திரிவதனுற்றான். ஸமாதிஸ்திதியிலும் பின்வரும் வரியிற் சொல்லிய அநுபவம் உண்டாகின்றது:—

సహప్రణవపర్యన్తదీర్ఘనిస్స్వనతస్తునా.

அஃதாவது, "பிரணவம்வரைக்கும், நூல்போன்ற நாடியின் வழியாய்த்திர்க்க (நீண்ட) சுவாஸத்தோடு" என்று அர்த்தம். இதன்படி பார்த்தால், ஸமாதி காலத்தில் தீர்க்க சுவாஸம் விடப்படுகின்றது என்று ஆகும். இதனுல், பிராணதத்துவத்தில் அசைவு இருக்கின்றதென்றும், பிராணதத்துவத்தின் மூலமாய்த் தேகத்தின் இதர பாகங்களிலும் அசைவு இருக்கின்றதென்றும் தோற்றுகின்றது.

மனது பூர்த்தியாய்ப் பரஞ்சோதியாகத் திரியுமென்று **போக முனிவர்** சொல்லுகின்றார்:—

தெச்சென்ற வெழுத்தடங்கில் ஜோதிகாணும்
தேகமுமோ விளக்கொளியாம் சிந்தையில்லை.

[காண்டம் 1, பாட்டு 147.]

இதன்படி பார்த்தால், பரஞ்சோதி காண்பது மனதின் தன்மையினுலன்று. இந்த நிலைமையிலும் அசைவு இல்லாததாகத் தெரியவில்லை. 'யோக குண்டலின் யூபநிஷத்' தின் பிரகாரம்

పరమాత్మని లీనం తత్పరం బ్రహ్మైవజాయతే.
తత స్తిమిత గంభీరం న తేజోనతమ స్తతం.

"பரமாத்மாவினிடத்து லீனமானபிறகு அவன் பிரம்மமே ஆய்விடுகின்றான். ஆகையால் அவன் இருளுமல்லன், ஒளியுமல்லன், தமஸுமல்லன், சோதியுமல்லன்."

அவ்யக்தம்-அக்ஷரம் என்னும் படிக்கு அப்பால், பரமபதமாகிய (முடிவுபொருளாகிய) பரமாத்மாவினிடத்துப்போய்ச் சேருமுன்னர் தமஸும், சோதியும் கலந்த படியொன்றிருக்கின்றது. ஈற்றயலிற் காணப்பட்ட (கடைசியாய்ப் பரமபதத்தில் லீனமாவதற்கு முன்னுற் காணப்பட்ட) இருளும் ஒளியுமா

கிய பதம் பரமாத்மாவின் நிலைமையன்றென்பது மேலே உதகரித்த வேதவாக்கியத்தினால் விளங்கும். பரமாத்மாவின் பதம், அல்லது, பிரம்மபதமென்பது இருளும் ஒளியுமாகிய படியைக்கடந்து சேஷித்து நில்லாநின்ற 'ஸத்து' என்றும் ஞாநாகாரமென்றும் சோதிமயமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது:

అనాఖ్యమనభివ్యక్తం సత్ కించిత్ అవశిష్యతే.........విజ్ఞానాత్మా.........అథామజ్యోతిరూపకం.

"பரமாத்மாவுக்குப் பெயரில்லை. அஃது இன்னதென்று சொல்லமுடியாதது. எல்லாம் லீனமான பிறகு சேஷித்து நிற்கும் ஸத்து அதுவே. அவர் ஞானஸ்வரூபி, புகையற்ற சோதிமயமானவர்."

'பஞ்சப் பிரம்மோப நிஷத்' தின் பிரகாரம்

వణాంశుక్లం తమోమిశ్రం పూర్ణాబోధకరం స్వయం.

"கடைசியாய்ப் பரமாத்மாவினிடத்து லயமாவதற்கு முன்னாற் காணுஞ் சோதியானது இருளும் ஒளியுங்கலந்து விளங்கும் நிலையாம்." இவ்வுபநிஷத்தின்படியே, மூன்று விதமான இருளுடன்கூடிய ధామత్రయం (தாமத்ரயம்) என்னப்பட்ட மூன்று விதமான, அல்லது, மூன்று அந்தஸ்துள்ள சோதியிருக்கின்றது; ஒவ்வோர் அந்தஸ்திலும் சோதியும் இருளும் ஒன்றேடொன்று கலந்து நிற்கின்றன. முதலாவதாகிய ஸ்தூலமான அந்தஸ்திற் சோதியுமிருளும் கலந்திருக்கின்றனவென்று ஐரோப்பிய பௌதிகசாஸ்திரத்திலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. டிண்டல் (Professor Tyndall) என்னும் சாஸ்திரி பின்வருமாறு சொல்லுகின்றார்:—

"வெளிச்சந்தருகின்ற அலைகளைமாத்திரமேயன்றி வெளிச்சந்தராத அனேக அலைகளையும் சூரியன் ஓயாமல் எழுப்பி விடுகின்றான்...........'விதயுத்' சோதியிலும் இருண்ட கிரணங்கள் சூரியனது வெளிச்சமற்ற உஷ்ணத்தைவிட அதிகமாகவே இருக்கின்றன. வாஸ்தவத்தில், 'வித்யுத்' சோதியின் இருண்ட அலைகளினது பலம், அல்லது, சக்தியானது வெளிச்சந்தரும் அலைகளின் சக்தியைவிட ஏழுமடங்கு அதிகமாயிருக்கின்றது...........இருள் அலைகள் வெளிச்சஅலைகள் ஆகிய இவ்விரண்டின் மிஸ்ரமத்தினாலன்றி (கலப்பினாலன்றி) க்காரியம் ஆகாதெனச் சொல்லலாம்." சூரியனது உஷ்ணகிரணங்களே இருட்கிரணங்களென மற்றோரிடத்தில் 'டிண்டல்' சொல்லுகின்றார். சூரியவெளிச்சம் இருண்டகிரணங்கள், அல்லது, தமஸுடன் கலந்திருப்பதுமன்றி, 'வித்யுத்' வெளிச்சமும் தாமஸம், அல்லது, இருளுடன் கலந்திருக்கின்றது. பிராணனுக்கும் வித்யுத் சக்திக்கு முள்ள சம்பந்தமும், பிராணன் வித்யுத்சக்தி ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்றலாமென்பதும் இதுவரை நாம் எடுத்துச் சொல்லிய விஷயங்களினால் தெளிவாகும். இன்னும் விசாரித்தால் அது மேலும் விசதமாகின்றது.

லயஸ்தானத்திற்கு ஈற்றயலில் தாமஸமும் இருளும் காண்பது மிகுந்த சூக்ஷ்மதசையிற் பிராணனும் உட்காரணங்களும் ஏனையவஸ்துக்களாய்த்திரிவதன் பயனாகும். இப்படி இருக்கக்கூடுமென்று ஊகிக்கற்பாலது. சூரிய கிரணத்தொகுதியிற் பிரகாச கிரணங்களைவிட இருட்கிரணங்கள் அதிகமாயிருக்கின்றன. வித்யுத் வெளிச்சத்தின் விஷயத்திலும் பெரும்பான்மை இப்படியே ஒன்றைவிட மற்றொன்று அதிகமாய் இருக்கின்றது. ஈற்றயல் தமஸிலும் இருளிலும் இவ்வாறே ஒன்றுக்கொன்று வித்தியாசமாய்க் கலந்து நின்றாலும் நிற்குமென ஊகிக்கலாம். இதையிட்டே நமது உபநிஷத்துக்கள் முதலில் தமஸைச்சொல்லி, பிறகு சோதியைச் சொல்லுகின்றன.

ஸ்ரீ. அ. ஸ்வாமிநாதஐயர்.

(தொடரும்.)

முல்லைப்பாட்டு.

பாண்டிவளநாட்டு மதுரைப்பதியில், கடவுளருளிய சங்கப் பலகையில் வீற்றிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்த நல்லிசைப்புலவர்களில் நற்கீரனார் முதலியவர்களால் இயற்றப்பட்டு, அச்சங்கப் புலவர்களால் தொகுக்கப்பட்ட 'பத்துப்பாட்டில்' ஐந்தாவதாய் விளங்குவது 'முல்லைப்பாட்டு' என்பது.

ஒவ்வொன்றும் நூறடிச்சிறுமையும், நூற்றுப்பத்தடிப் பெருமையு முடைத்தாய் அகவற்பாவாற் பத்துப்பாட்டு பாடுவது பத்துப்பாட்டாம். இது, முத்தகம், குளகம், தொகைநிலை, தொடர்நிலை என்னும் நால்வகைச் செய்யுளில் தொகைநிலைச்செய்யுளின் பாற்படும். தொகை நிலைச்செய்யுள் 'ஒருவருரைத்தவும் பல்லோர்பகர்ந்தவும்' என்றவாறு ஒருவராலுரைக்கப்பட்டுப் பலபாட்டாய் வருவனவும், பலராலுரைக்கப்பட்டுப் பல பாட்டால் வருவனவுமாம். அவற்றுள், இப்பத்துப்பாட்டுப் பல்லோர் பகர்ந்ததென்க.

பத்துப்பாட்டாவன:—நக்கீரனாரியற்றிய (1) திருமுருகாற்றுப்படை (2) நெடுநல் வாடை, முடத்தாமக்கண்ணியார்மொழிந்த (3) பொருநராற்றுப்படை, நத்தத்தனார் நவின்ற (4)

சிறுபாணாற்றுப்படை உருத்திரங்கண்ணனாருரைத்த (5) பெரும்பாணாற்றுப்படை, (6) பட்டினப்பாலை, நப்பூதனார்பாடிய (7) முல்லைப்பாட்டு, மாங்குடிமருதனார் வகுத்த (8) மதுரைக் காஞ்சி, கபிலர் கழறிய (9) குறிஞ்சிப்பாட்டு, பெருங்கௌசிகனார்செய்த (10) மலைபடுகடாம் அல்லது கூத்தராற்றுப்படை, என்பனவாம். இவற்றுள் திருமுருகாற்றுப்படை ஒன்றுமே சைவத்திருமுறைகளில் பதினோராந் திருமுறையிற் சேர்ந்து யார்க்குந் தெரியநின்றது. ஏனைய ஒன்பதும் வழங்குதலருகி மறைந்துகிடந்தன. இவற்றை மிகவு முயன்று, பிரதிகள் சேர்த்து, வழுக்களைந்து அச்சியற்றி உபகரித்த பெருந்தகைமைக்காக நமது பிர்மஸ்ரீ சாமிநாதய்யரவர்களுக்குத் தமிழுலகஞ் செயற்பாலதாகிய கைம்மாறு மொன்றுண்டோ?

இப்பத்துப்பாட்டில் ஒவ்வொன்றும் முற்றும் ஆராய்ந்து பொருணிலை யுணர்வார்க்கே யின்பம் பயப்பது. மோனை யெதுகை, முதலிய நிர்ப்பந்தங்கொள்ளாது பெரும்பாலும் செந்தொடை நெறித்தாய், அகவற்பாவாலமைந்துள்ள தாகலான், மூலத்தாற் பொருளமைதி எளிதிற் புலப்படுவதன்று; உரையை நோக்குங்கால், பெருமலைவாகவே தோன்றும். ஆகலான்பொறுமையோடு முற்றுங்கூர்ந்து ஆராயவேண்டும். அவ்வாராய்ச்சி வருத்தம் ஒருபோதும் வீணாகாதின்பம் பயக்குமென்க: இவற்றில் வேறுவகையாலறிய முடியாத பூர்வகாலத்தரசர்களிற் சிலர் சரித்திரங்களும், அக்காலத்து மாந்தரொழுக்கமுதலியவைகளும் வெளிப்படும். இவற்றிலுள்ள கற்பனைகளும், வருணனைகளும் மிகப்பொருத்தமான சுவையுடையனவாம். இக்காலத்து நூல்களிலுள்ளவைபோலப் படாடோபமான கற்பனைமுதலியன கிடையா. இப்பத்துநூலுள்ளும், ஐந்துநூல் 'ஆற்றுப்படை' என்னும் பிரபந்தவகையிற் சேர்ந்தன. அவை திருமுருகாற்றுப்படை முதலாயின. ஆற்றுப்படையாவது:—வறுமை மேலிட்டுப் பரிசுபெறக்கருதி வரும் புலவர், பாணர் (இசைபாடுவோர்), பொருநர் (களம்பாடுவோர்), விறலியர் (பாடன்மகளிர்), கூத்தர், இவர்களை ஓர் தலைவனிடத்துப் பரிசுபெற்று வருவார் ஆற்றிடைக்(வழியிற்) கண்டு, அத்தலைவனது நாடு, ஊர், பெயர், கொடையிவற்றைப் புகழ்ந்துகூறி, அவன்பாற் செல்கவென விடுப்பதாக அகவற்பாவாற் கூறுவது. (ஆற்றுப்படை - வழிப்படுத்துதல்)ஏனைய ஐந்து நூலுள்ளும் மதுரைக்காஞ்சி யென்பது உலக நிலையாமை யறிவுறுத்துவது: காஞ்சியாவது, வீட்டின்பம் ஏதுவா அறம், பொருள், இணபம், முதலியவற்றால், நிலைபேறில்லாவுலகியற்கையைச் சான்றோர் சாற்றுங் குறிப்புளது; ஆதலால் மதுரையிடத்தரசர்க்குக்கூறிய காஞ்சிமதுரைக் காஞ்சியென்றாயிற்று. காஞ்சித்திணைக்கிலக்கணங் கூறிய தொல்காப்பியத்துக்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர்செய்த வுரையில் 'வீடுபேறு நிமித்தமாகச் சான்றோர் பல வேறு நிலையாமையை அறைந்த மதுரைக்காஞ்சி இதற்குதாரணமாம்' என இந்நூலையே காட்டியிருக்கின்றார். ஈதொழிந்த முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலையாகிய நான்கும் காமப்பொருளாகிய அகத்திணையமைதி யுடையனவாம். அவற்றுள் இங்கெடுத்துக்கொண்ட முல்லைப்பாட்டைப் பற்றிக் கூறுவாம்:—

இதிற்கூறும் விஷயமாவது, போர்மேற பிரியுந் தலைவன் தான் வருமளவும் ஆற்றியிருவென்றுகூறிய சொல்லைப்பிழையாமல் தலைவி யவன் பிரிவையாற்றி இருத்தல். இனி யிவ்விஷயத்துக்கும் முல்லைப்பாட்டென்னும் பெயர்க்குமுள்ள உரிமையை விளக்குவாம்:—இன்பத்துறையாகிய அகத்திணையானது, முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருளென்னும் மூன்றுறுப்புடையது. நிலம், குறிஞ்சி (மலையும் மலைசார்ந்த இடமும்), பாலை (சுரமும் சுரஞ்சார்ந்த இடமும்), முல்லை (காடுங்காடுசார்ந்த இடமும்), மருதம் (வயலும்வயல் சார்ந்த இடமும்), நெய்தல் (கடலுங் கடல் சார்ந்த இடமும்) என ஐந்தாம். பொழுது, பெரும்பொழுதுஞ் சிறுபொழுதுமென விரண்டாம்; பெரும்பொழுது கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இளவேனில், முதுவேனில் என ஆறும்: இவை முறையே ஆவணி முதலிரண்டுமாத அளவினதாகிய ஆறு பருவமுமே. சிறுபொழுது மாலை, யாமம், வைகறை, காலை, நண்பகல், எற்பாடு (சூரியாஸ்தமனம்) என ஆறும். இவை ஒவ்வொன்றும் சூரியாஸ்தமனந் தொடங்கி முறையே பப்பத்துநாழிகை யளவினதாம்.

கருப்பொருளாவன:—தெய்வம், உயர்ந்தோர்,இழிந்தோர். பறவை, விலங்கு, ஊர், நீர், பூ, மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், தொழில், என்னும் பதினான்குமாம்.

உரிப்பொருளாவன:—புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் ஆகிய இவையும் இவற்றினிமித்தமுமாம்.

இவ்வுரிப்பொருளுக்கு ஏனைய முதற்பொருளும், கருப்பொருளுந் துணையாய் நிற்பனவாம்: புணர்தலுக்குக் குறிஞ்சியும், யாமமும், கூதிரும், முன்பனியும், பிரிதலுக்குப் பாலையும், நண்பகலும், வேனிலும் பின்பனியும், இருத்தலுக்கு முல்லையும், மாலையும், காரும், ஊடலுக்கு மருதமும். வைகறையுங் காலையும், பெரும்பொழுதாறும், இரங்கலுக்குநெய்தலும், எற்பாடும், பெரும்பொழுதாறும் சிறந்து நிற்பனவாம்.

இவ்வுரிப் பொருளின் பொருளையும், முறையையும், 'அகப்பொருளாவது புணர்ச்சியாகலானும், அஃது இருவர்க்கும் ஒப்பநிகழ்தலானும் முன்னர்ப்புணர்ச்சியும், புணர்ந்துழியல்லது பிரிவின்மையானும், அது தலைவன்கண்ணதாகியசிறப்பானும், அதன் பின்னர்ப் பிரிவும், பிரிந்துழிக் கற்பாற்றலைவி ஆற்றியிருத்தல் வேண்டுதலின் அதன்பின்னர் இருத்தலும், பிரிவின்றிறனாகிய பரத்தையிற் பிரிந்துழித்தலைவன் தவறு நோக்கித் தலைவிகலாய்த்தல் இயல்பாதலானும், காமத்திற்குச்சிறத்தலானும், அதன்பின்னர் ஊடலும், ஏனைப்பிரிவு நீட்டித்துழிக்காமங்கைம்மிக்கு அழுங்கலியல்பாகலின் அதன்பின்னர் இரங்கலும்வைக்கப்பட்டன' என்பதனாற் காண்க.

இவற்றுள் தலைவன் பிரிந்த விடத்துக்கற்பாற் றலைவியாற்றியிருத்தல் முல்லைக்குரியதாதலின் அவ்விஷய வுரிமைபற்றி இப்பாட்டு முல்லைப் பாட்டெனப்பட்டது. இது தோழி முதலிய வாயில்கள் தம்முட்கூறியதாகச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

(தொடரும்)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநம:.

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

(191-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

ஞானசம்பந்தரை ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியரென வழங்குவது எவ்விடத்தும் மரபன்மையால், ஆளவந்தபிள்ளை யாசிரியர் எனப்படுவார் ஸ்ரீஆளவந்தார் என்னும் யமுனைத் துறைவரே ஆகற்பாலர். கந்தபுராணம்-கம்பராமாயணம் முதலான பாரகாவியங்களில் நின்றும் யாதொரு உதாரணமும் எடுத்துக் காட்டாமையால் நச்சினார்க்கினியர் கம்பருக்கும் கச்சியப்ப சிவாசாரியருக்கும் முற்பட்டவர்; ஏறக்குறைய 1,200 ஆண்டுகளுக்குமுன்னே சமணர் காலத்திருந்தவர் எனச் சில கல்விமான்கள் கட்டுரைக்கின்றனர். சங்கச்செய்யுள்களும் தொல்காப்பியமும் தக்க உரையின்றி அருகிக்கருகுவதைக்கண்ட நச்சர் இலக்கியங்களுக்குத் தொல்காப்பிய விதிகளைக் காட்டியும் தொல்காப்பியத்தைச் சங்கச்செய்யுள்கள்முதலான தொல்லைநாளிலக்கியங்காளன் விளக்கியும் பண்டை நூல்களைப் பலர்க்கும் பயன்படுமாறு செய்வதே இவருடைய நோக்கம். அதனால் தமது காலத்தில் நவீன நூல்களான இராமாயணம் ஸ்காந்தமுதலியவற்றில் நின்றும் யாதொன்றும் இவ்வுரையாசிரியர் எடுத்துக்காட்டிற்றிலர் என்பது தேற்றம். சிலப்பதிகார உரையால் அந்நூலின் உரையாசிரியர் நச்சினார்க்கினியருக்குப் பிற்பட்டவர் என்பது அறியப்படும். நச்சரும் பரிமேலழகரும் ஏக காலத்தினரென்பது பலருந்துணிந்தபடியாதலின் கம்பர் பரிமேலழகரது திருக்குறளுரையைக் கண்டிலரென்பது தெளிவு.

மேற்கூறிய நூல்களையும் உரைகளையும் கம்பராமாயணத்தையும் பற்பலகால் ஓதி முன்னவைகளைப் பின்னதோடும் பின்னதை முன்னவற்றோடும் ஒப்பிட்டு நோக்குவோமாயின் சற்றேறக்குறைய கம்பர் இன்னின்ன நூல்களை நன்கு பயின்றவர் எனத்துணிதல் கூடும். இன்னின்ன நூல்களின் சாராமிசங்கள் இராமாயணத்தில் ஏறியிருக்கின்றன என்பதும் வெளியாகும். இது கல்விச்சுவை யறிந்தவர்க்கு இன்பமானபொழுது போக்காக இருக்கும். தமிழ் நூற்பயிற்சி குன்றி ஒருவாறு இங்கிலீஷ்பயின்று வயிறு வளர்ப்பதே பெரிதாக இருக்கின்ற இக்காலத்தில் இது செய்வது எம்போலியர்க்கு இலகுவானகாரியமன்று. சிந்தாமணி-ஸ்காந்தம்-பெரியபுராணம் என்பனவற்றில் இவர் இன்புடன் நன்குபயின்றனரென்பதும், திருக்குறளினை ஏனையவற்றினும் சிறந்த அருமருந்தாகப்பருகினவர் என்பதும், பின் காட்டப்படுகின்றவைகளால் ஒரு சிறிது விளங்கும்.

கரும்பல்ல நெல்லென்னக் கமுகல்ல கரும்பென்னச்
சுரும்பல்லி குடைநீலத் துகளல்ல பகலெல்லாம்
அரும்பல்ல முலையென்ன அமுதல்ல மொழியென்ன

என்ற பெரியபுராண அடிகள்.

நென்மலை யல்லன நிரைவரு தரளம்
சொன்மலை யல்லன தொடுகட லமுதம்
நன்மலை யல்லன நதிதரு நிதியம்
பொன்மலை யல்லன மணிபடு புளினம்

என்ற இராமாயணச் செய்யுளுக்கு ஆதாரவாகியிருக்கலாம்.

வரம்பெலா முத்தந்தத்து மடையெலாம் பணிலமாநீர்க்[ள்ளை
குரம்பெலாஞ் செம்பொன்மேதிக் குழியெலாங் கழுநீர்க்கொ
பரம்பெலா பவளஞ்சாலிப் பரப்பெலா மன்னம்பாங்கர்க்
கரம்பெலாஞ் செந்தேன் சந்தக்காவெலாங் களிவண்டீட்டம்.

என்ற இராமாயணப் பாடலுக்கு

காடெல்லாங் கழைக்கரும்பு காவெல்லாங் குழைக்கரும்பு
மாடெல்லாங் கருங்குவளை வயலெல்லா நெருங்குவளை

என்ற பெரியபுராண அடிகள் அடியாயிருக்கலாம்.

முல்லையைக் குறிஞ்சியாக்கி மருதத்தை முல்லையாக்கிப்
புல்லிய நெய்தல்தன்னைப் பொருவரு மருதமாக்கி
எல்லையிற் பொருள்களெல்லா மிடைதடு மாறுநீரால்
செல்லுறு கதியிற்செல்லும் வினையெனச் சென்றதன்றே

என்ற இராமாயணச் செய்யுளைப் படிக்கும்போது

பாரிடை யினையபண்பிற் படர்ந்திடு பாலியந்தத்
தாருயி ரனைத்துந்தத்தம் அருவினைக் கமைந்தநீரால்
சேருறு கதிகளென்ன மரபினிற் றிறமேயென்னத்
தாருவின் கிளைகளென்னத் தனித்தனி பிறிந்ததன்றே.

என்ற கந்தபுராணச் செய்யுள் நினைவு வருகின்றது.

கால்கிளர் கின்றநீத்தம் கவிரிதழ்க் கலசக்கொங்கை
*　*　*　*　*
மால்கிளர் கணிகைமாதர் மனமெனப் போயிற்றுமால்

என்ற கந்தபுராணக்கருத்தே

தலையு மாகமுந் தாளுந் தழீஇய தன்
நிலை நிலாதிறை நின்றது போலவே
மலையி னுள்ளவெலாங் கொண்டு மண்டலால்
விலையின் மாதரை ஒத்ததவ் வெள்ளமே.

என்ற இராமாயணப்பாடலில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

தி. செல்வகேசவராய முதலியார், M. A.

(தொடரும்).

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
ஸ்ரீஞானசம்பந்தகுரவே நம:.

திருவானைக்காவுலா.

(207-வது பக்கத்தொடர்ச்சி).

தாரா கணந்தரளத் தாராகிப் பேரண்டம்
வாராகி யற்றைக்கு மற்றைநாட்—கோராது
போகப் பொழுதிற் புடைத்துப் பொருமிமிக
மோகத்தை நல்கு முலையினாள்—மேகத்துக்
கப்பாலு நீண்ட * வதிரேக மேனிலத்தி
லெப்பா வையரோடு மெய்தியிருந்—தொப்பிலா
மாணிக்க வம்மனையேழ் வாங்கியெறிந் தேற்பளவிற்
சேணிற் புயலிலவை சென்றொளிப்பக்—காணாள்
திகைத்துமட வீரினிநாந் தேடுவமெங் கென்றாள்
வகைக்குடக வெற்பின் மழையோ—டுகுப்புண்டு
காவிரியிற் போதுங்காண் காவையர னார்க்கென்று
நீவிளம்பி லாரம்போ னேருங்காண்—நாவலர்கோன்
† அன்றாற்றி விட்டபொரு ளாரூர்க் குளத்துவர
என்றார்க் கிதுவோ வெளிதென்ன—நன்றென்
றுவந்து பரவி யுடனே சோதிப்பான்
நவங்கொ டளநின்று நண்ணிச்—சிவன்கோயி
லெய்த வமைந்தாளவ் வெல்லைக்கட் டில்லைக்குட்
செய்த நிருத்தத் திருத்தாளன்—மெய்தனைப்போல்
நந்திக் கினிய பிரா‡ னாரணரு நாகருமுன்
சந்திக்க வாங்கியபொற் சாபத்தான்—வெந்த
சுடலைதனி லாடியுந்தான் சுத்தனா கைக்கோர்
சடிலமிசைக் கங்கை தரித்தோன்—உடலில்
நிறைந்த பணியழக னீலக் கிரீபன்
சிறந்த செழு நீர்த் திரளான்—பிறங்கற்
குமரிக் கொருபாகன் கோடுகுழல் காளந்
தமரிக்க வேதந் தழங்க—நிமிர் சிகரப்
பாரமணித் தேரிற் பவனிவரக் கண்டளவே
ஒருநினை வொன்றுசெய லொன்றாகி—யாரத்
தழுவுவாள் போற்செல்லுந் தன்றனபா ரத்தைக்
கழுவுவாள் போற் கண்ணீர் காலும்—நழுவுங்
குருகுங் கலையுங் குவலயத்தார் சொள்ள
வுருகுந் தளரு முயிர்க்குஞ்—சருகுபடு
நெஞ்சோ டயருமிவ ளோர்கண்டுங் காணா*வம்
பஞ்சோ னுடன்சென்றா னாதியான்—செஞ்சோதிச்
சித்ர மணிமகுடத் தெய்வத்தே ரிற்பவனி
யத்தெருவிற் கண்ட வணங்கொருத்தி—சுத்தத்

தெரிவை.

தெரிவை புவனத் திலோத்தமை வெள்ளிக்
கிரியின் மருவாத கேகை—கரிவனத்தில்
அத்தற்கு நஞ்சை யளித்தபிழைக்†கம்போதி
மெத்தப் பயந்து பயன் வேறுதவிச்—சித்தத்தை
இன்புறுத்த வேண்டி யிரண்டாவ தோர்பிறையு
‡முன்படைத்த தொவ்வாத முண்டகமு—மின்பரப்பும்
§வித்துருமு மொப்பிலா வெண்முத்தும் வேறான
புத்தமுதுஞ் ||சஞ்சரிகப் புஞ்சமுங்—கைத்தலத்து
முன்னிரக்கஞ் செய்யு முதல்வனாரைப் போலப்
பின்னிரக்கஞ் செய்யும் பெருவிடமும்-இன்னிசையைத்
தானே முரலுமணிச் சங்குங் ¶கிளைத்தருவும்
வானோர் பெறுதேங்கும் **வாரணமும்—மானத்
தனிமை யெழில்வல்லி ††சாதகமும் போத
இனிய வரம்பை யினமும்—புனிதமாம்
மல்லலணி ஞெண்டும் வராலுங் கமடமு
நல்லனமுஞ் சேர்த்துமலர் நாரிநிக—ரல்லவெனப்
பெண்ணுருவ மாக்கிப் பிறங்குமணி பாரித்துக்
கண்ணுதன்முன் விட்டனைய காட்சியாள்—வண்ணமலை
யீசனையே வேண்டி யிருந்தவஞ்செ யாநின்ற
ஆசி யனைய வுரோமத்தாள்—ஆசைப்
பகலுமிரு ளாகாமற் பாதுகாத் தோதி
முகிலின் விதுவை முடிப்பாள்—மகரம்
உகளுநதி சூழ்ந்த வுலோகரையோ லோக
மகளிரையு மாலாக்க வல்லாள்—சகல
வனிதையர்கள் சூழ மதனா லயத்தி
லினிதுமலர்ப் பீடத் திருந்து—தனதருகு
சேவித்து நிற்குஞ் சிலைவேளைப் பார்த்துன்னை
யேவிப் பணிகொண்டோ மின்றளவும்—நீவிரும்ப
யாஞ்செய்யுங் கைம்மா றியம்புவா யென்பாளைப் [மக்
பூஞ்செய்ய தாள்பணிந்து போர்மாரன்—‡‡ஈஞ்சையெ

* அதிரேகம் - மேற்பட்டது.

† 'ஆற்றினில் வீழ்த்திக் குளத்தினிலெடுத்துப் பரவையில ன்று புக்களித்த' என்றார் 'திருவாப்பனூர்ப் புராணாசிரியர்.

‡ திருமால் அம்பும், ஆதிசேடன் நாணும், மேருமலை வில்லு மாதலின் நாரணரு நாகருஞ் சந்திக்க வாங்கிய பொற்சாப மென்றது. நாகரு மந்நாகரு மெனவும்பாடம்; நாக (சேஷ) லோகத்தாரும், நாக (சுவர்க்க) லோகத்தாரும் சந்திக்க வளைத் தவில் என்றும், மேருதாணுவாயுல கினைத்தாங்கி நிற்பதாத லால் இருதலையும் வளைந்தபோது இருநாகமும் சந்திக்க நேர்ந்த தென்றும் கொள்க.

* அம்பஞ்சோன் - பஞ்சபாணன்.
† அம்போதி - கடல்.
‡ பதும நிதி.
§ வித்துருமம் - பவளம் (கடைக்குறை).
|| சஞ்சரிகபுஞ்சம் - வண்டின்கூட்டம்.
¶ கிளை - மூங்கில்.
** வாரணம் - இங்கே கொங்கையாகிய யானை.
†† வல்லிசாதகம் - கற்பக்கத்திற்படர் கொடி.
‡‡ இஞ்சை - ஈகழ்ச்சி.

கிந்தா ணிபக்கா விறைவனவ னைச்செயிக்க
ஆய்ந்தாய்ந்து பார்ப்பே னறிகிலேன்—வாய்ந்த
படைத்துணையா நீவந்தாற் பஞ்சசரத் தாலே[புயத்தில்
விடைத்துணையா னைப்பொருது வெல்வேன்-தொடைப்
வாகை யெனக்காம் வலப்பாக மக்கணமே
தோகை யுனக்காந் தொடங்கென்ன—ஓகையுட
னீதோ வரிதென் றெழுந்தான் * மெய் யில்லானை
நீதேரில் வாவெனப்பின் னேர்கொண்டு—வீதிதனிற்
சென்ருள் † விழிவே றிருப்புருவ விற்கோலி
நின்ருளல் குற்றேர் நிறுத்திஞள்—குன்றை
முறிக்கு முலையானை முன்னணியாய் மொய்கார் [வளைத்
நெறிக்குழன்மாப் பின்னணியாய் நின்ருள்—குறிக்கை
தானை மருங்கு தழைப்ப வணிவகுத்தாள்
யானைவனத் தானு மெளியனே—‡ சேனைக்
கணந்தொடர வன்னியார் கைவளர்ந்து போத
அணங்கு மயில்வடிவா ளத்தத்—திணங்கமுடி
§ யெம்புருவ விற்சிகர மெவசசிராவிர
விம்பா பாசுகைச் கொண்டே—யும்பர்
கரபத் திரம்பொழியக் கல்லார வாகு
வரையிற் பணிவலய மன்ன—அரியின்
முடுகு சினத்துரக முன்கைச் செறிய
வடுதிறற்கைம் மானுநின் ருர்ப்பக்—கொடிய
துடியதிர நெற்றிக்கண் சோதிதர வேத
வடிவிவுளித் தேரேறி வந்தான்—பிடிநடையாள்
கண்டா ணினைந்த கருமமறந் தாள்காதல்
கொண்டா ளுடல்புளகங் கூடினுள்—* புண்டரிக
அம்பரா வாதிப் பெருஞ்செல்வா வானைக்காச்
சம்புநா தாசந்த்ர சேகரா—பைம்பவள
வண்ணு வசந்த வழகா மதனையடு
கண்ணு வடியேனைக் காவென்று—ளொண்ணுதலாள்
போற்றுவதுகேட்டுப் பொருணுகியென்னையலர்[தோன்
தூற்றுவளோ வென்றலரைத் தூற்றினுன்—கூற்றுதைத
தன்னையடைந் தார்க்குத் தவறுவர வொட்டுவனே
மின்னை யுவந்தி விழிவைத்தான்—பின்னை
யுருவிலியாங் கென்செய்வா னுத்தவா றுருத்துச்
செருவிலியா யீசன்பின் சென்ருன்—வருதெருவிற

பேரிளம் பெண்,

பொற்புற் றவளொருத்திப் பொன்னுட்டின் மின்னுர்க்
பிற்பட்டு முற்பட்ட பேரிளம்பெண்—வெற்புமதிற்[குப்
காவைச் சிவனுரைப் போலே கரடதட
மாவைப் பணிவிக்கும் வார்த்தையாள்—ஆவிவதை
பண்ணுதலாற் பேணுதலாற் பாகீ ரதிமுடித்த [வழ
கண்ணுதலா னின்னருள்போற் கண்ணினுள்—வண்ண
கெல்லாஞ் சுமந்துகனத் தேயோ வினியதலத்
தல்லாது மாறில்லை யாகியோ—நில்லாக
கிளரத் திசையிலிடங் கிட்டாத வாறே
தளர்சிற் றிடைக்கிரங்கித் தானே—தளர்சிற்
றிடையரிகண் டானை யெதிர்ப்பதோ விர்த்ரன்
படையிலடி சாய்பர்ப் பதமோ—விடையோன்
அழுந்துவனை யாகத் தணையப் பெருதெ
யெழுந்துவளர்ந் தென்னபய னென்றே-செழுங்கடலி
லாங்கால காலங்கண் டஞ்சியநா ளண்டரெலாம்
வாங்காது கைவிட்ட மந்தரமோ—நீங்கான்

(தொடரும்.)

---

* மெய்யில்லான் - அநங்கன்.

† இயற்கையான அலங்காரத்தைப் போர்க்கோலமாக வர்ணித்திருப்பது காண்க; இதில் தானை - துகில், சேனை; அணி வகுத்தல் - ஆபரணம் பூட்டுதல், படைவகுத்தல்.

‡ சேனைக்கணந் தொடர என்பது முதல் தேரேறிவந்தான் என்பது வரையுமொரு தொடர். இதிற் சிவபிரானுடையப வனிக் கோலத்தைப் போர்க்கோலமாகச்சிலேடை முகத்தால் மிகஅருமையாக வர்ணித்திருக்கிறது.

§ இவ்வடிவும், அடுத்ததும். பொருள்விளங்கவில்லை. முன்னரிந்நூலை யச்சிட்டவர் 'யம்புருவஞ்சீதானே யாகச்சிர மேரு - வின்பச்சிலையாயெதிரேந்த - வும்பர்' என்று பதித்திருக்கிருர். அதற்கு மிதற்கும் வெகுதூரம; இங்கே சிலேடையாதலால் பாடநிச்சயம்பண்ணுவது கஷ்டமாயிருக்கிறது; எட்டிலிருந்த வாறுகாட்டி யிருக்கின்ருேம் அப்பிரகடனுசிரியர் - 'அணங்குமயில் வடிவாளத்தத் - திணங்க' என்பது - தெய்வத்தன்மை பொருந்திய மயில் வடிவினள் (உமை) அர்த்தபாகத்திலிணங்க, என்றும், போர்க்கோல வர்ணனைக்கு, அணங்கும அயில் வடி வாள் அத்தத்து இணங்க, என்றுபிரிந்து, வருந்துதற்கேதுவாகிய வேலும் வடித்தவாளும் கையிற் பொருந்த என்றும் பொருள்படுமருமை யறியமாட்டாது 'வணங்குமயில் வடிவர் வாழ்த்த - விணங்குமுடி' என்று கண்ணைமூடிக்கொண்டு படித்தும், மேலும் 'அரியின் முடுகு சினத்துரகம்' என்பது தீப்போல முடுகுஞ் சினத்தையுடைய உரகம் (பாம்பு) என்றும், காற்றைப்போல் விரைந்தோடுகின்ற சினத்தையுடைய துரகம் (குதிரை) என்றும் பொருள் படுந்தொடரை 'முடுகுசினத்துரகன' என்றும், அதன்மேலும், 'கைம்மானு நின்ருர்ப்ப' என்பது கையிலுள்ளமான் என்றும், கையையுடையமான் (யானை) என்றும் பொருள் படுவதை 'கைமாமணி நின்ருர்ப்ப' என்றும் பதித்துக் குதிரைப்படை, யானைப்படை, இவற்றினணியைக்கெடுத்து 'வேதவடிவிவுளித்தேர்' எனபதை 'வேதவடிவமுறுந்தேர்' என்று தேரிலுங்கைவைத்து அஞ்சாது விபரீதம் பண்ணியிருப்பது போல யாமுஞ்செய்வதற்குக் கூசுகின்ருேம் - இத்தகையார், மேலிரண்டடிக்குங் கொண்டபாடத்தை யெப்படி நம்புவது? அந்தோ! நமது காளமேகப்புலவர் பெருமான் திருவாக்கிலிருந்து இவ்விரண்டடியும் பிறந்த சொரூபமயாதோ! பாயசத்துக்குப் பெருங்காய மிழைக்கும் பண்டிதர் கையிலகப்பட்டுப் பாடழிந்து கிடக்கின்றதே! ஓ! தமிழணங்கே! யார் முகமாகவாகிலும் இதன் சொரூபத்தை யெமக்குணர்த்தியருளாயோ!

* புண்டரிக அம்பரம் - புலித்தோலாடை.

பதார்த்ததீபிகை மூலமும் அதன் உரையும்.

முன்முறையில் பிழை திருத்தம்

பிழை.	திருத்தம்.
மாபு	மரபு
சொல்லவருவாருடைய	சொல்லுவாருடைய
ஏழன்மேல்	ஏழின்மேல்

திரவியங்களின் வகை.

மண்புன றீவளி வான்போழ்து திக்காத்து
மாமனமென்
றென்பது முற்பொருண் மூவெண் குணங்க
ளுருவஞ்சுவை
பின்பகர் நாற்ற முறலெண் ணளவு
பிரிதியைபு
கண்பெறு நீக்கம் பரத்துவம் பின்மை
கடுந்திண்மையே

(இதன்பொருள்):— முற்பொருள்- ஏழனுள் முன்னின்ற திரவியம் மண் என்று- பிருதிவியும்; புனல் என்று- அப்புவும், தீஎன்று- தேயுவும், வளி என்று- வாயுவும், வான் என்று-ஆகாயமும், போழ்து என்று-காலமும், திக்கு என்று- திக்கும், ஆத்துமா என்று-ஆன்மாவும், மனம் என்று- மனமும் என, ஒன்பது-ஒன்பது வகைத்து ,அங்ஙன மாயின்,

மொழி பெயர்ப்பு வெண்பா

"முன்மையொடு பின்மை முயங்கிக் கறுத்தியங்குந்
தன்மையினு லாதாரந் தானின்றி—என்னவிதம்
இக்குணங்க ணிற்கு மெனவெண்ண லாலிருடான்
எப்பொருட்கும் வேறென் றியம்பு"

(இதன்பொருள்):- முன்மையொடு பின்மைமுயங்கி-முன்னைக்காருவாவிலுமிற்றைக்காரு வாவிலு மிருவொரு தன்மைத்து எனக்கால பரத்துவா பரத்துவமும் இருளவ்விடத்துள்ளது இருளிவ்விடத்துள்ளது எனத்திக்கின் பரத்துவாபரத்துவமும் பொருந்தி, கறுத்தியங்குந்தன்மையினல்- கருவடிவுடையதாகி ஆண்டு இயங்குகின்றது எனக்கருமைப் பண்பும் இயங்குதற் றெழிலும் காணப்படுங் காரணத்தால், இக்குணங்கள்- முன்மை முதலிய இந்தக்குணங்கள். ஆதாரமின்றி- தமக்கொரு பற்றுக் கோடின்றி, என்னவிதம் நிற்கும்-எப்படி நிலைபெறும், எனவெண்ணலால்- என்று கருதவேண்டி வருதலால், இருள்தான்- இருளானது, எப்பொருட்கும்- ஒன்பது திரவியத்தினும், வேறென்று-வேறொரு பொருளென்று, இயம்பு, கருதிக்கொள் என்பதே: என்னும் இதனுற் பெறப்படுங் கண்கூடும் அதன் வழித்தோன்றுங் கருத்தும் இருளையொன்பதின் வேறெனக் காட்டா நிற்கவும் திரவியமொன்பதெனவரையறுத்தும் போந்ததென்னை? அது வேறுதல் வடிவுடைமையின் ஆகாயமுதலிய ஐந்தனுள்ளும், உருவுடைமையானும் இடையறுதியங்காமையானும் வாயுவினும் ஒளிவடிவிற்றன்மையானும் வெம்மையின்மையானும் தேயுவினும், குளிர்ச்சி யின்மையானும்; கருவடிவிற்றுகலானும் நீரினும் நாற்றமுடைய தன்மையானும் பரிசமின்மையானும் நிலத்தினும் அடங்குவதன்று எனவரும் கேவல வியதிரேகியனுமானங்களால் பெறப்படும்: இதனைப் பத்தாந்திரவிய மன்றென விலக்குவ தெப்படி; என்பையேல்;—இருள் வடிவுடைய பொருளன்று, ஒளியோடுங் கூடாதவிழியாற் கவரப்படுதலின்,* ஆலோகத்தினபாவம் போலும் வடிவுடைய பொருள் விழியாற்கவர்தற்கு ஒளியே காரணமெனக் கருதப்படுதலின். பேரொளியுடைய் தேயுப் பொதுமையினபாவமே இருள் என்பது பெறப்படுதலின் காலதேச பரத்துவா பரத்துவம் முதலியவற்றினுணர்ச்சி மயக்கத்தாற் றோன்றியதேயாம் எனக் கொள்ள வருதலின் இருள் அபாவ பதார்த்தம் என்பது சித்தித்த தென்றற்க— அஃதங்ஙனமாகுக;

(எஞ்சியன மறுமுறை வெளிவரும்)

பூ. முருகேச பண்டிதர்.

விசேஷக்குறிப்புகள்.

ஸ்ரீசிதம்பரம் ஆனந்த நடராஜமூர்த்தியின் திவ்விய சந்நிதானத்தில் விளம்பிஷு சித்திரைமீ 1௳ விஷுபுண்ணிய காலத்தில் சூரிய அஸ்தமயன தருணத்திலே இலக்ஷதீப மகோற்சவம் நடத்தவுத்தேசித்து அதற்கு முதல் நாளாகிய சோமவாரதினம் இராத்திரியில் துலாலக்கினமும் மூலநக்ஷத்திரமுங்கூடிய சுபகாலத்திலே பூஜையாக ஆரம்பமும் சித்திரைமீ முதற்றேதியாகிய மறுநாள் மூலநக்ஷத்திரமும் கடகலக்கினமுங்கூடிய சுபவேளையில் உற்சவமூர்த்திகளுக்கு அபிஷேகம் தீபாராதனை முதலிய உபசாரங்களும், சூரியாஸ்தமயனம் துலாலக்கினத்தில் இலக்ஷ தீபஸ்தாபனமும் உடனே பஞ்சமூர்த்திகள் மகோற்சவமும் நடத்த நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

---

* ஆலோகத்தினபாவம், என்பதற்குப் பார்வையினது இன்மையை ஒக்குமென்பது பொருள். என்னையெனின் - பகலிலே கூகையின் கண்ணுக்கும் குருட்டுக் கண்ணுக்கும் தோன்றுமிருள் அபாவமாதல் போலுமென்க. பட்டணத்துப் பிள்ளை அடிகளும்.

" பொல்லா விருளகற்றுங் கதிர்கூகையென்புட் கண்ணினுக்
கல்லாயிருந்திடும் "

என்றார். இதனல் இருளைப் பொருளென்பார்மதம் மறுக்கப்பட்டமை காண்க.

MADRAS:—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, 4, Guruvappan Street, Black Town, and Published by J. M. NAGARATHNAM.

Just Published, pages lii, 440, 8vo, cloth
Price Eighteen Shillings.

THE NALADIAR

OR

FOUR HUNDRED QUATRAINS IN TAMIL

WITH

Introduction, Translation and Notes, Critical, Philological and Explanatory

TO WHICH IS ADDED

A CONCORDANCE AND LEXICON

with Authorities from the oldest Tamil writers

BY THE

REV. G. U. POPE, M.A., D.D.,

Sometime Fellow of the Madras University, Member of the Royal Asiatic Society

AND OF

the German Oriental Society.

FIFTY COPIES HAVE BEEN PRINTED ON LARGE PAPER, FOR WHICH EARLY APPLICATION IS NECESSARY.
PRICE TWO POUNDS PER COPY.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

FOURTH EDITION, MUCH ENLARGED. IN THREE PARTS.
TWELVE SHILLINGS AND SIX PENCE EACH.

A TAMIL HAND-BOOK

OR

Full Introduction to the Common Dialect of that Language.

PART I.

I. Introduction.
  1. History of the Language and Literature.
  2. Orthography, Pronunciation.
II. Grammatical, Lessons, Vocabularies and Exercises.
III. General Index.

PART II.

Appendices—Reading Lessons, Paradigms.
Notes on the Study of the 'Kural'.
Key to the Exercises.

PART III.

Dictionaries—
  I. Tamil-English.
  II. English-Tamil.

Third Edition, Small 4to, price 12 s.

A Text-Book of Indian History

WITH

Geographical Notes, Genealogical Tables, Examination Questions, and Chronological, Biographical, Geographical, and General Indexes, with Sixteen Maps.

Octavo, 12 s.

THE SACRED KURAL OF TIRUVALLUVA-NAYANAR

WITH

Metrical Translation, Notes, Grammar, Lexicon and Concordance.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A., D.D.

Fifth Edition, Crown 8vo, price 7s. 6d.

First Lessons in Tamil

OR

An Introduction to the Common Dialect of that Language,

For the use of Foreigners learning Tamil, and of Tamilians learning English, with an easy Catechism in Tamil of both Colloquial and Classical Dialects. 5th Edition.

Crown 8vo, price 2s. 6d.

LONGMANS' SCHOOL HISTORY OF INDIA.

Crown 8vo, price One Shilling.

LITTLE RAJA'S PRIMER OF INDIAN HISTORY.

A Few Hymns

OF

Manikka Vachakar and Tayumanavar.

TRANSLATED INTO ENGLISH BY

P. A.

AND

The Rev. G. U. Pope, M. A., D.D.

The English rendering now offered is most delightful and pleasant, and at the same time true to the original. A hand-book that must be in the hands of every religious Hindu. This affords a good stimulus to the practice of Bhakti or devotion.

Price Annas 4. By V. P. P. Annas 7.

The above can be ordered from

THE PUBLISHER,
"Siddhanta Deepika,"
Black Town, Madras.

OR

From

THE MANAGER,
Theosophist Office,
Adyar, Madras.

உண்மை விளக்கம் எனும் சித்தாந்த தீபிகை.

LIGHT OF GRACE OR THIRUVARUTPAYAN

OF

UMAPATHI SIVA CHARYA.

TRANSLATED WITH NOTES AND INTRODUCTION

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,

DISTRICT MUNSIFF, CHITTOOR,

PRINTED ON BEST PAPER, DEMY OCTAVO SIZE

Price annas 4. by V. P. P. annas 7.

The above can be ordered from the Hindu Office, Mount Road, or from Messrs. Francis D'netto & Co., Vepery, Madras.

THE BHAGAVAD-GITA

WITH

SRI SANKARACHARYA'S COMMENTARY

TRANSLATED INTO ENGLISH

BY

A. MAHADEVA SASTRI, B. A.,

Curator, Government Oriental Library, Mysore.

Price Cloth bound Rs. 4.
Stiff boards Rs. 3; postage, &c., extra.

☞ **Apply to the Author,**

OR TO

MESSRS. THOMPSON & Co.,

BROADWAY, MADRAS.

நமது கையொப்ப நேசர்களுக்கு

ஓர் முக்கிய அறிக்கை.

நமது உண்மைவிளக்கம் இம்மாதத்தோடு 10-சஞ்சிகைபூர்த்தியாகியும் நமது கையொப்பநேயர் அநேகர் இதுவரை தங்கள் சந்தாதுகையை அனுப்பாமலிருப்பது மிகவும் விசநிக்கத்தக்கதோடும்கூட சஞ்சிகை எவ்விதம நடைபெருமென்பதையும் அவர்களே சற்று யோசிக்கக்கடவர். நிற்க, சிலகனவான்கள் இதுவரை சஞ்சிகைகளைப்பெற்று இப்போது நிறுத்தும்படி செய்வதினால் எங்களைப் பெருத்த நஷ்டத்துச்குட்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் இனி அம்மாதிரி செய்யாதிருக்கும்படி கோருவதோடுங்கூட அடுத்த சஞ்சிகையை நமது சந்தாதாரர்களுக்கு வி. பி. மூலமாய் அனுப்ப உத்தேசித்திருக்கிறபடியால் ஷை சஞ்சிகையைப்பெற்றுக்கொண்டுசந்தாவை தயவுசெய்து அனுப்பக் கோருகிறோம். ஏதாவது ஆக்ஷேபணையிருந்தால் தெரிவிக்கக் கோருகிறோம்.

பு. ஷண்முக முதலியார்,

உண்மைவிளக்கம் மானேஜர்

MADRAS:—Printed by P. C. Kalliana Sundara Nadar, at the C. N. Press, Madras, and Published by J. M. Nagarathnam.